

اداره خانسی :
خطه پنجمین بازار می صاعقیلر خانه ۱۶

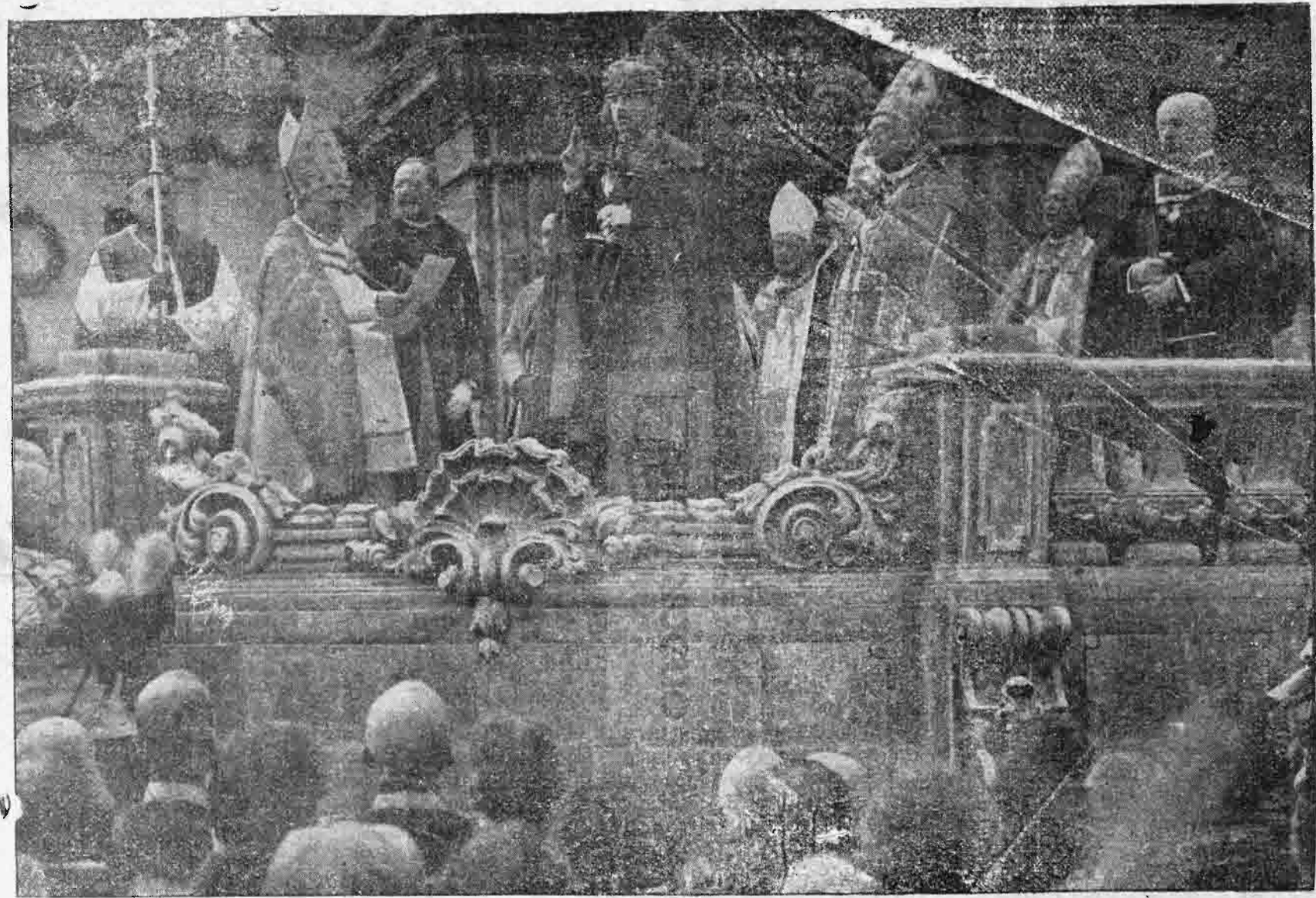
آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس ده خریستیدیس

'Απ' Όλα

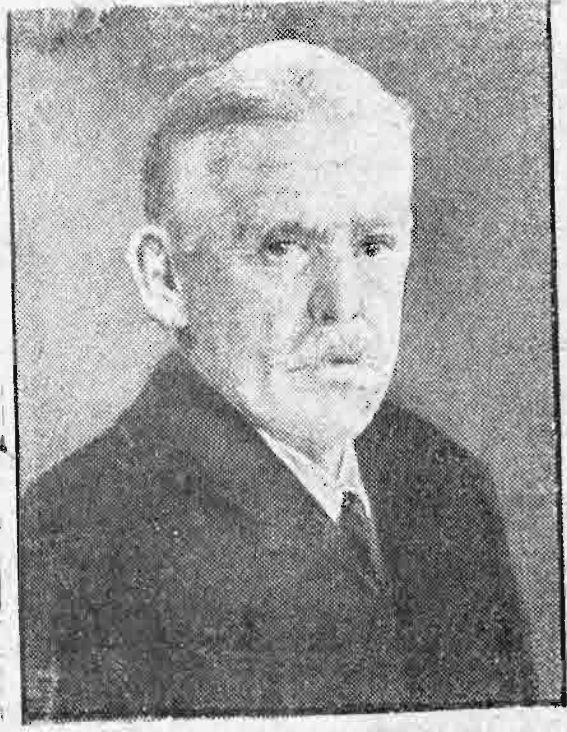
Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

320
77
249
320

Ἡ ὀρκωμοσία κατὰ τὴν στέψιν τοῦ **Καισαροβασιλέως Καρόλου** ὡς **Βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας**.

Ὁ ἐφορτάζων τὸ ἱωβιλαϊὸν τοῦ διάσημος ἐξερευνητῆς τῆς **Ἀφρικῆς Γερμανὸς καθηγητῆς Georg Schweinfurth**.

Τὸ στέμμα τῆς Οὐγγαρίας.
(Σχετικὴ πραγματεία δημοσιεύεται ἐν τῷ ἐφετεινῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ «Ἀπ' Όλα»).

Ἐρείπια παρὰ τὸ Σόμ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Ἡ αὐριανὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ ἀρ-
χεται :

— Ἐνὶ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ
τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπεθύμουν νὰ ἐκράτουν τὴν προσοχὴν
τοῦ ἀκροατοῦ ἢ τοῦ ἀναγνώστου ἐπὶ τῆς
ἰδέας αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ἀληθείας ταύτης καὶ
μετ' αὐτοῦ νὰ οἰκοδομήσωμεν ὅ,τι εἶναι δυ-
νατόν.

Εἰς καθένα ἀνθρώπων ἐδόθη ἡ χάρις, λέ-
γει ὁ Ἀπόστολος, ἕκαστος ἔχει ἐν τῷ ψυ-
χικῷ αὐτοῦ κόσμῳ τὴν δύναμιν ἐκεῖνην τοῦ
καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ ὁποία καὶ ἀπο-
τελεῖ πολύτιμον κεφάλαιον ἡθικῶν διὰ πάντα.
Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀμφισβητηθῇ, διότι
εἶναι καταφανὲς καὶ πασιδῆλον.

Ἄλλ' ἄρα γε, αὐτοῦ δεδομένου, δὲν πη-
γάζει ἀφ' ἑαυτῆς ἡ ἐρώτησις :

— Πρὸς τίνα σκοπὸν μᾶς ἐδόθη καὶ πῶς
δέον νὰ χρησιμοποιοῦμεν τὸ κεφάλαιον
τοῦτο ;

Ἡ διατύπωσις τῆς ἐρωτήσεως ἀποτελεῖ
ἤδη τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν λύσιν τοῦ
προβλήματος καὶ ὀλίγη καλὴ θέλησις θὰ τὸ
κατορθώσῃ.

Ἡ χάρις, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Ἀπό-
στολος, ἔχει ἀντίστοιχον τὰ τάλαντα ἐκεῖνα,
τὰ ὁποία ὁ κύριος ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς δού-
λους αὐτοῦ. Ἐν τῇ περὶ τῆς ὁ λόγος παρα-
βολῇ καταφαίνεται ποῖα εἶναι ἡ ἐπιθυμία
τοῦ Θεοῦ, ἥτις εἶναι καὶ ἡ μόνη λογικῶς
ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἀνθρώπων διὰ τὸ ἴδιον
αὐτοῦ συμφέρον :

— Ἡ καλλιέργεια τῆς χάριτος.

Κληρονόμοι ἐνὸς ἀγαθοῦ, ἔχομεν καθήκον
ἀλλὰ καὶ συμφέρον, νὰ ἐργασθῶμεν, νὰ μο-
χθήσωμεν, νὰ δράσωμεν, χάριν τῆς καλλιερ-
γείας τοῦ καὶ τῆς αὐξήσεώς του. Ἡ καλ-
λιέργεια δὲ αὕτη τότε μόνον καθαγιάζεται
ὅταν γίνεται χάριν τῆς κοινῆς ὠφελείας
πρὸς εὐεργεσίαν εὐρέως κύκλου, πρὸς φωτι-
σμόν, καθοδήγησιν, ὑποστήριξιν.

Ἄν εἰς τὴν λυχνίαν ἐδόθη τὸ φῶς, τοῦτο
δὲν ἐδόθη βεβαίως δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ διὰ τὸν
φωτισμόν τῶν ἄλλων, καὶ ἂν εἰς ἡμᾶς ἐνεπι-
στεύθη ἡ Πρόνοια τῆν χάριν καὶ τὸ τάλ-
αντον, ἔχομεν τὸ καθήκον τῆς μεταδόσεως,
ἥτις μὴ νομίζετε, ὅτι μειώνει τὴν παρακατα-
θήκην. Ἄν ἀπὸ τοῦ κηρίου σας ἀνάψωσι
καὶ χίλιοι ἄλλοι τὰ κηρία των, τὸ φῶς τοῦ
ἰδικοῦ σας δι' αὐτὸ δὲν ὀλιγαστεῖ. Τρυ-
ναντίον μάλιστα, ἀπομένει ἡ γλυκεία συναί-
σθησις, ἡ ἐπακολουθοῦσα πάντοτε τὴν ἐκτέ-
λεσιν μιᾶς ἀγαθῆς πράξεως ἢ τὴν ἐκστόμισιν
ἐνὸς καλοῦ λόγου.

Ἡ εἴπη τις, ὅτι εἶναι ἀνίκανος καὶ ἐστε-
ρημένος τῆς δυνάμεως ταύτης, διότι καὶ ὁ
μᾶλλον ἀνίσχυρος δύναται πολλὰ εἰς τὸν
κύκλον του, ἀφοῦ ἕκαστος ἔχει τὸ περιβάλλον
αὐτοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ δύναται νὰ ἐπιδράσῃ
εὐεργετικῶς.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ

Ἐπάρχει μία ἄλλη ἀντίληψις τῆς εὐτυχίας,
ἀντίληψις ἀρνητικῆ. Συνίσταται αὕτη εἰς τὴν
ἀποχὴν ἐκ τῆς λέπης. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς τὴν ὑποστη-
ρίζουν μὲ τὰ ἰσχυρότερα ἐπιχειρήματα. Λέγουσιν :

— Ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νὰ
συναντήσῃ καὶ νὰ συλλόβῃ τὴν εὐδαιμονίαν, θὰ
τοῦ εἶναι βέβαια ἀρκετόν, ἂν κατορθώσῃ ν' ἀπο-
φεύγῃ τὴν θλίψιν. Κάθε ἡμέρα, ποῦ περνᾷ μὲ
τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῆν, εἶναι καὶ μία ὥραία
ἡμέρα.

Ἀλλὰ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀποφεύγῃ τις τὴν
θλίψιν ; θὰ ἦτο κατορθωτόν, ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ
νὰ χωρισθῇ ἀπὸ κάθε τι ὀχληρὸν δι' αὐτήν, ἀπὸ
κάθε ἐπιεισόδιον, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς προὔξενε τὴν
ἀνησυχίαν, τὴν ἀγωνίαν, τὸ δάκρυ ;

Προχειρότατα καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην
ἀπαντοῦν :

— Διὰ τῆς διαζεύξεως.

Διάζευξιν πρὸς πᾶν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, διά-
ζευξιν ἀπὸ παντὸς αἰσθήματος, πόθου, ὄνειρου.

Ἀκόμη προβαίνουν καὶ περαιτέρω εἰσέτι
ἐνοοῦν, ὡς ὑπάτην ἐξασφάλισιν κατὰ τῆς θλίψεως,
ὡς ἀλεξιλυπον, μὲ ἄλλους λόγους, τὴν τελείαν
ἀποχὴν παντὸς δεσμοῦ.

Οἱ δεσμοὶ οἱ κοινωνικοὶ, οἱ δεσμοὶ τῆς φιλίας,
τῆς ἀγάπης, τοῦ ἔρωτος, οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ
παρέχουν τὰς μεγαλειότητας εἰς τὸν ἀνθρώπων ἐνο-
χλήσας. Ὅσον τις περισσότερον ἀγαπᾷ, τόσο
εἶναι καὶ δυστυχέστερος προληπτικῶς, καὶ ἐκεῖνος,
ποῦ συνδέεται πρὸς περισσότερους, ἔχει περισσο-
τέρας τὰς πιθανότητας τῆς λύπης καὶ τῆς στενο-
χωρίας.

Καὶ τοῦτο βεβαίως εἶναι πρόδηλον. Ὁ ἀγαπῶν
θὰ δυστηχῆσῃ καὶ θὰ θλιβῇ τόσο περισσότερον,
ὅσον καὶ πλεיותרον ἀγαπᾷ, ἂν τὸ ἀντικείμενον
τῆς λατρείας του πάθῃ τι, ἀπομικρυνθῇ, καθῆ,
ἀποθάνῃ. Οἱ ἔχοντες δὲ εὐρεῖς σχέσεις, οἱ συν-
δεόμενοι πρὸς τὴν κοινωνίαν μὲ πυκνὸν δίκτυον
δεσμῶν, αὐτοὶ κινδυνεύουν νὰ εἶναι καὶ καθ' ἐκά-
στην τεθλιμμένοι, διότι εἰς κάποιον ἐκ τῶν πολ-
λῶν προσώπων, μεθ' ὧν συνδέονται, εἶναι δυνα-
τόν νὰ συμβῇ κάτι ἐκ τῶν ἀπευκτέων. Μόνωσις
λοιπὴν κοινωνικῆ, μόνωσις αἰσθημάτων, μόνωσις
τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν πόθων τῆς.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἡ ἴμμοτος, ἡ γεννήσασα κατὰ τὴν
θεοκρατικὴν ἐποχὴν τὸν μοναστικὸν βίον, σήμε-
ρον ἐκδηλοῦται διὰ μᾶς πρὸς τὴν ζωὴν περιφρο-
νήσεως τῶν ἀληθινῶν καὶ στιγμῶν μοναχῶν, οἱ
ὁποῖοι μὲ τὸ νὰ περιφέρωνται διαρκῶς ἐν τῷ κύ-
κλῳ τῆς κοινωνίας, δὲν ἔπεται, ὅτι κοῖ εἶναι ὀλι-
γότερον μοναχοὶ καὶ ἔρημοι.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν δημιουργεῖν φίλους,
ἀποφεύγουσιν νὰ συνδεθῶσι δι' ἑξαιρέτως δεσμοῦ,
αἰσθήματος ἢ φιλίας πρὸς ἄλλην τινὰ ὑπαρξίν,
δὲν παρασύρονται εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἀνάγκην
τῆς ἐκδηλώσεως καὶ ἀποφεύγουσιν νὰ πῆξουν οἰκο-
γενειακὴν ἐστίαν. Ζητοῦν τὴν εὐδαιμονίαν ἀρνη-
τικῶς. Διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἐνοχλήσεως,
ἀνησυχίας καὶ λύπης.

Ἐπάρχουν μαθηματικὶ ὑπολογισμοί, οἱ ὅποιοι
εἶναι ἀληθεῖς μόνον ἐπὶ τὸ χαρτί, ἀλλ' ἔπι-
τιες, ὅταν ζητήσων νὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν πράξιν,
καταρρέουν ὡς οὐτοπίαί, καίτοι μεγάλα ἀλήθειαι.

Αἴφνης, μαθηματικῶς δύναται νὰ ὑπολογισθῇ
εἰς πόσα ἐτη κάποιος ἐναέριος σιδηροδρόμος,
διαιύων τῶσα χιλιόμετρα καθ' ὥραν, δύναται,
ἐκκινῶν ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Σιγκαρῆ, νὰ φθά-
σῃ τὸν ἥλιον, καὶ μάλιστα νὰ σταθμεύσῃ εἰς τὸ
δεῖνα ἢ δεῖνα σημεῖον τῆς ἐπιφανείας του. Τὸ
πρᾶγμα εἶναι βεβαίως ἀπτόν. Εἶναι γνωστὴ ἡ
ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασις τοῦ ἡλίου, λαμβάνομεν
καὶ ἕνα ποσὸν χιλιομέτρων ὡς μονάδα ταχύτητος
διὰ μίαν ὥραν καὶ εὐθὺς μὲ δύο τρεῖς πράξεις,
ἀκριβέστατα, κατὰ προσέγγισιν τριτολέπτου, προσ-
διορίζομεν τὴν ἀφίξιν τοῦ οὐρανοῦ ἐκείνου τραί-
νου εἰς τὸν ἥλιον.

Ἐως ἐδῶ τὰ πράγματα πηγάζουν θαυμάσια.
Ἄλλ' ἂν θελήσῃτε νὰ τὰ ἐξαγάγετε ἀπὸ τὸ χαρτί,
διὰ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὴν ἐφαρμογὴν, ἂν προσπαθῆ-
σῃτε νὰ πραγματοποιήσῃτε ὅ,τι σᾶς παρουσιάζουν

ὡς ἀλήθειαν οἱ ὑπολογισμοὶ σας, θὰ ἴδατε παρευ-
θὺς νὰ καταπίπτουν ὡς οὐτοπίαί τὰ μαθηματικὰ
ταῦτα ἐσδόμενά σας.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν θεωρίαν ταύτην
τῶν εὐδαιμονιστῶν, τῶν ἐπιδικούντων τὴν εὐτυ-
χίαν διὰ τῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς θλίψεως.

Τοὺς εἶδομεν, ἄλλως τε, ταύτους κατὰ τὰς ἡμέ-
ρας αὐτὰς τῶν ἑορτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν φρονιδῶν,
τῆς κινήσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς χαρᾶς. Θὰ εὖτυχε μά-
λιστα καὶ σῆς νὰ συνητήσῃτε εἰς τὴν δρόμον
κάποιον ἀπὸ τοὺς τύπους αὐτοῦ. Εἶναι ὁ κύριος
Ἀπαθής. Ὁ ἄνθρωπος, ποῦ δὲν ἔχῃ εὐχίαν τὴν ἑορ-
τῆν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς
ἀπὸ τῆς ἄλλας, τὰς κοινὰς ἡμέρας του. Ἐφαγε καὶ
ἔπιε τὰ ἴδια προγεύματα, εἰς τὰς ἴδιαι, ὡς πάντοτε,
ὥρας, δὲν μετέβαλε τίποτε ἀπὸ τὸ ἄλαστον καὶ
ἀλύγιστον κλισίε τῆς ζωῆς του καὶ ὑπεδέχθη τὰ
πάντα μὲ τὸ αὐτὸ ἀόριστον μειδίσμα, εἰς τὸ
ὁποῖον ἐκφαίνεται ἡ μελαγχολία καὶ ἡ εἰρωνεία.
Δὲν ἔκομε δῶρα, δὲν ἐδέχθη, δὲν ἔκομεν ἐπισκέ-
ψεις, δὲν ἔσφιξε κανονὸς χέρι, δὲν ἐμειδίασε, δὲν
ἐνηγκαλίσθη, δὲν ἐθώπευσε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
ἀπέφυγε νὰ συνδιθῇ, δὲν ἐδημιούργησε φίλτρα,
προσεπάθησε νὰ μὴ φέρῃ τὰς γνωριμίας του εἰς
τὸν κύκλον τῶν συμπαθειῶν. Καὶ ταῦτα πάντα,
διὰ νὰ ζήσῃ εὐδαιμονιέστερα, ἀλυπώτερα.

Τὸ κατωρθώσῃ ;

Τὸ μελαγχολικὸν του μειδίσμα, τὸ ὁποῖον βαρύν-
ει τὴν φυσιογνωμίαν του, πάντοτε μὲν, ἰδιαιτάτα
δὲ τὰς ἐξαιρετικὰς αὐτῆς ἡμέρας, ἡ θλίβει μόν-
ωσις καὶ ἀποκέντρωσις, ἡ ὁποία εἶναι τόσο
καταφανής, ὅταν πανταχοῦ ἀλλεῦ δημιουργεῖται ἡ
συσπείρωσις καὶ ἡ ὁμοκέντρωσις, διαλαλοῦν εἰς
τὸν παρατηρητὴν καὶ τὸν μελετητὴν τῆς ζωῆς τὴν
πλήρη χρεωκοπίαν τοῦ συστήματος.

Ὅποιος ἐζήτησε τὴν ἀγορὰν τῆς εὐτυχίας μὲ τὸ
ἀρνητικὸν νόμισμα τῆς ἀποχῆς, εἶναι ὀληθής,
προεφυλάχθη μὲν ἀπὸ τῆς ἐξαιρέτικης περιπε-
τείαις τῆς ζωῆς καὶ τοὺς κλονισμοὺς τοὺς συντετα-
κτικῶς τῆς καρδίας, ἀντήλλαξεν ὅμως τὴν ἀπαλ-
λαγὴν του ταύτην μὲ ἕνα διαρκῆ μαρμαρόν, μίαν
ἀδιάκοπον μελαγχολίαν, τὰ δύο αὐτὰ μελανὰ
γυαλιά, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ φαίνεται σκιερὰ,
σκηθερωπῆ, ἀβίωτος.

Βεβαίως τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι τὸ ποθητόν.
Τὸ ν' ἀγορᾷ τις μίαν ἐνδεχομένην πιθανότητα
διὰ τῆς διαρκούς καὶ παρατεταμένης βεβαιότητος,
δὲν εἶναι εὐεχίμη δι' ἑαυτὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ.
Ἄλλως τε, μᾶς ἀποδίδει καὶ τὴν χειροτέραν ὑπερ-
ρεσίαν. Εἰπήτε εἰς ἕνα ζωγράφον νὰ εἰς ἐξοικο-
νίσῃ κάτι, ὅσοιδήποτε φτωχικόν καὶ ἂν ὑποθεθῇ,
μὲ τὸν ὄρον νὰ μὴ χρησιμοποιήσῃ σκιερὰ χρώ-
ματα· θὰ πετάξῃ μακρὰν τοῖς χρωστικῶν καὶ θὰ
εἰς στρίψῃ τὴν ῥαχίν.

Καί, ὅταν πρόκηται ἀκόμη νὰ ζωγραφίσῃ τὴν
ἀφθαστον λευκότητα τῆς χιόνος, πάλιν θὰ χρεια-
σθῇ τὰ σκιαδῆ χρώματα, διὰ νὰ δώσῃ περισσοτέ-
ρον τόνον εἰς τὸ φτωχικὸν μέρος καὶ τὸ λευκόν.

Καὶ τὸ δάκρυ λοιπὸν, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀνησυχία καὶ
ἡ φροντίς, ὅλα ταῦτα τὰ συνοφῆ πρὸς τὴν οἰκο-
γενειακὴν ζωὴν, εἶναι τὰ ἀπορραϊτὰ χρώματα
τῆς πυξίδος τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ τῆς Ζωῆς,
διὰ τῶν ὁποίων ὅμως ἐξαιρούνται αἱ στιγμαὶ τῆς
χαρᾶς, τῶν μειδιασμάτων, τῆς εὐδαιμονίας.

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

✧ Πρέπει νὰ ἔχῃ ποιέσῃ τις, διὰ νὰ ἐννοήσῃ
τοὺς πόνοους τῶν ἄλλων.

✧ Οἱ εὐτυχεῖς δὲν γνωρίζουσι νὰ παρηγορήσῃ
τοὺς μὴ τοιοῦτους.

✧ Δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἐν τῷ κόσμῳ,
χωρὶς νὰ ὑποφέρωμεν· ἀλλ' ἐὰν θέλωμεν, δυνά-
μεθα νὰ αἰωρηθῶμεν ὑπεράνω τῶν δεινῶν αὐτοῦ.
Ὅπως δὲ κατορθώσωμεν τοῦτο, ὀφείλομεν νὰ
πλουτίσωμεν τὴν μνήμην ἡμῶν δι' ὥραιων εἰκῆ-
των καὶ εὐτυχῶν ἀναμνήσεων.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΝΑΥΤΙΚΑ ΦΩΤΑ

Είχα μιά και μόνη πανήγυρι το χρόνο το εὐμορφο ἐκεῖνο νησάκι, μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια του, ποῦ σκαρφάλοναν ἐπάνω στὰς σκιερὺς βράχους ἢ ποῦ ἐχοῖζευοντο ἀπὸ τὸν ἄσπρο τοῦ κύματος ἄφρο. Καὶ ἡ πανήγυρι ἐκεῖνη ἦταν τὰ Φῶτα.

“ὦ! τί εὐμορφη, τί λαμπρά, τί δόξασμένη ἡμέρα γιὰ τὸ νησί!

“Ὅλο τὸ χρόνο σχεδόν, τὸ νησάκι ἐκεῖνο ἔμενε ἔρημο ἀπὸ τὸν ἀνδρικό πληθυσμὸ του, γιὰτὶ οἱ ἄνδρες καὶ τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ καθέννας ἐπάνω στὰ καμαρωτὰ καράβια του, τὰ τριχαντιήρια, τῆ; σακολέβες, τὰ μπρίκια, ἐταξίδευαν μακρὰ, πολὺ μακρὰ, στὰ ξένα, εἴτε γιὰ νὰ ψαρέψουν σπουγγάρια στῆς Βαρβαριᾶς τὰ μέρη, εἴτε γιὰ νὰ μεταφέρουν μπαμπάκι ἢ ἄλλα ἐμπορεύματα ἀπ’ τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύσι.

Μὰ ὅσο μακρὰ κι’ ἀν πῆγαιναν τὰ καράβια τοῦ νησιοῦ, δὲν ἐξεχνούσαν ποτὲ πῶς ἔπρεπε πάντα, τακτικά, νὰ βρεθοῦνε τὴν ἡμέρα τῶν Φῶτων μέσα στὸ κομψὸ λιμανάκι του καὶ ἐκεῖ καθαρά, μὲ τὰ ἄσπρα εὐμορφα καὶ γραφικὰ πατιὰ τοὺς μισοανοιγμένα, μὲ τοὺς φλόκους, νὰ προβάλλουν ἐμπρὸς θρισμβευτικά, θὰ ἐχαιροτοῦσαν τὴν μεγάλην ἡμέραν, τὴν ἱστορικὴ, ποῦ ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, ἕνα σεβασμὸ λευκογένειο γεροντάκι, θὰ κατέβαινε στὸ γιολό, γιὰ νὰ ρίψη τὸ σταυρὸ στὴ θάλασσα καὶ νὰ εὐλογήσῃ τὰ ἄλμυρά νερά, τὰ νερά ἐκεῖνα, ποῦ ἦταν γιὰ τὸ νησί ἡ ζωὴ, ἡ τροφή, ἡ εὐτυχία.

Κ’ ἐκεῖνο τὸ χρόνο, σὰν πάντα, ὅλα τὰ καράβια τοῦ νησιοῦ εἶχαν μαζευθῆ ἀπ’ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, καὶ τώρα, ἀήμερα τῶν Φῶτων, παρατεταγμένα θρισμβευτικά στὸ λιμάνι, ἐπερίμεναν τὸν ἁγιασμό, γιὰ νὰ ξεκινήσουν πάλιν μὲ τὸ καλὸ τὴν ἄλλη μέρα.

“Ὅλο τὸ νησί ἦταν χαρούμενο. Κάθε σπιτί εἶχε καὶ τοὺς δικούς του, καὶ οἱ κοινὰ εἶχε καὶ τὸ ξενιτεμένο της παιδί.

“Ἄλλ’ ὄχι! ἕνα μόνο νησιώτικο πλοῖο ἔλειπε. Τὸ μπρίκι τοῦ καπετὰν Στάθη δὲν ἔφθασε, σὰν τῆς ἄλλης χρονιᾶς, στὴ συνηθισμένη του μέρα στὸ πατρικὸ νησί. Κάνενα γράμμα, μὰμμιά εἶδησι γι’ αὐτὸ πουθενά. Τί λύπη! τί λύπη εἶχε ἡ κερά Στάθαινα, ποῦ εἶχε ἕνα μὲσα τὸν ἄνδρα καὶ τὰ δύο της τὰ παιδιὰ, τὸν Ἀνδρῖκο καὶ τὸν Μίχο!

Δὲν ἐλυποῦνταν ὅμως μοναχὰ ἡ κερά Στάθαινα γιὰ τὴν ἄλλεψι τοῦ καραβιοῦ. Καὶ σ’ ἕνα ἄλλο σπιτί — τῆς χήρας κερά Γιώργαινας, τοῦ μακαριτῆ καπετὰν Γιώργη — μιά μεγάλη θλίψη ἐβασίλευε. Καὶ ἡ θλίψη ἦταν τόσο μεγαλείτερη, ὅσον ἦταν καὶ μυστική.

Ἡ Ρηγιώ, τὸ εὐμορφο κορίτσι της, ἀγαποῦσε μυστικά τὸν Ἀνδρῖκο, τὸν περὶ μεγάλο γιὸ τοῦ καπετὰν Στάθη. Ἄκουγε μὲ τρόπο τὰ ὅσα διαδίδοντο στὸ νησί γιὰ τὸ καράβι ἐκεῖνο καὶ ἡ μαύρη πίκρα ἐθέριζε τὴν καρδιά της. Γι’ αὐτὴν δὲν ὑπῆρχαν γυριεῖ, καὶ πανηγύρια τὴν καρδιά της ἕνα μαῖορο ἐπλάκμονε σύννεφο. Ἐδοκίμαζε γιὰ πρώτη φορά τὴν ἀγωνία τῶν γυναικῶν τοῦ νησιοῦ.

Εἶχαν ἀγαπηθῆ καὶ ἡ μουσικὴ τῶν ἀγάπη, κρυφὴ ἀπὸ ὅλα τὰ φθονερὰ βλέμματα, εἶχε ριζώσει βαθειὰ στῆς ψυχᾶς των, σὰν πρῶτο καὶ ἰσθμὸ αἰσθημα. Εἶχαν ὀρκισθῆ νὰ ζήσουν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον αἰώνια... Μὰ νὰ! πρὶν ἀκόμη δοκιμάσουν τὴν χαρὰ, πρὶν ἢ Ρηγιὸ γίνῃ νυφούλα, μήπως ἦταν ριζικὸ της νὰ γίνῃ χήρα στὴν ἀγάπη της; Τὸ μπρίκι τοῦ καπετὰν Στάθη δὲν εἶχε φανῆ οὔτε τὰ Χριστουγεννα, οὔτε τὴν Πρωτοχρονιά, οὔτε τὰ Φῶτα.

Τώρα ὁ παπᾶς τοῦ νησιοῦ μὲ τὰ ἐξυπτέρυγα τῆς μοναδικῆς ἐκκλησίας, μὲ τοὺς ψαλτάδες καὶ τοὺς κανονάρχους καὶ μὲ ὅλο τὸ πλῆθος ἀπὸ πίσω κατέβαινε στὴν ποῦντα, γιὰ νὰ ρίξουν τὸν σταυρὸ. Ἡ Ρηγιὸ μονάχα δὲν ἠκολούθησε· εἶπε πῶς εἶχε κεφαλόπονο καὶ ἔμεινε σπιτί. Ἐδᾶσε τὸ κεφάλι της, ἐφ’ ἐπονοῦσεν ἡ καρδιά της.

“Ὁ γέρο-παπᾶς ἀνέβηκε στὸν ψηλὸ βράχο, ἐδιάβασε τὴς εὐχᾶς, ἔψαλε τὸ: «Ἐν Ἰορδάνη...» καὶ μὲ μιά δύναμι νεανικῆ πέταξε στὴ θάλασσα μακρὰ τὸ σταυρὸ. Τὴν ἴδια στιγμή μερικὰ παλληκάρια ἐπεφταν στὸν γιολό, γιὰ νὰ βροῦν τὸν σταυρὸ. Ἐψαξαν ἐδῶ κ’ ἐκεῖ, ἀλλὰ πουθενά. Τί λοιπόν; μήπως τὸν πῆρε τὸ ρέμμα;

Μὰ νὰ, πίσω ἀπ’ τὸν τελευταῖο βράχο, ποῦ ἔκρυπτε τὸ λιμανάκι τοῦ νησιοῦ, φαίνεται νὰ ἔρχεται βιασικὰ ἕνα μπρίκι· ὅλοι ἐστρεψαν ἐκεῖ τὰ βλέμματα τους. Δόξα γὰρ ὁ Θεός! ἦταν τὸ μπρίκι τοῦ καπετὰν Στάθη!

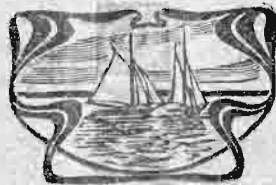
Μὰ, πρὶν προλάβουν καλὰ-καλὰ νὰ τὸ ἰδῶνε, ἕνα μπλοῦμ ἀκούσθηκε. Κάποιος εἶχε πέσει στὴ θάλασσα ἀπ’ τὸ καράβι ἐκεῖνο! ἦταν ὁ Ἀνδρῖκος, ὁ λεβέντης γιὸς τοῦ καπετὰν Στάθη, ποῦ μὲ τὸ δυνατὸ του μάτι διέκρινε τὸ σταυρὸ, ποῦ μάταια τὸν γύρευαν ἄλλοι τὰ παλληκάρια τοῦ νησιοῦ, γιὰτὶ τὸν εἶχε παρασύρει τὸ ρέμμα. Τὸν ἤρθε, τὸν ἐσήκωσε καὶ κολυμβητὰ πετάχθηκε πρῶτος στὴν παραλία.

Ἦταν συνήθεια στὸ νησί, ὁ νεῖός, ποῦ θαῦρισκε τὸν σταυρὸ, μαζὶ μὲ τὸν παπᾶ νὰ γυρίσουν ὅλα τὰ σπιτία, γιὰ νὰ προσκυνήσουν οἱ πιστοὶ καὶ νὰ δώσουν τὴν βοήθειά τους στὴν ἐκκλησία. Ὁ Ἀνδρῖκος τῶκαμε, ἀρχίζοντας πρῶτα ἀπ’ τὸ σπιτί του, ἔπειτα πετάχθηκε στὸ ἀντικρινό, τῆς κερά Γιώργαινας, ὅπου ἡ Ρηγιώ, χαρούμενη, γλυκειά, εὐμορφη — τῆς εἶχε περάσει περὶ ὁ πονοκέφαλος — ἔσκυψε, γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ σταυρὸ στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου της.

Μὰ τότε καὶ ὁ Ἀνδρῖκος, μπροστὰ στὸν παπᾶ, μπροστὰ στὸν πατέρα του, μπροστὰ στὴ μάνα τῆς κόρης, ἔσκυψε κι’ αὐτὸς κ’ ἐφίλησε... τὰ ξανθὰ της μαλλιά... Ἦταν ὁ ἀρραβὼν των.

Ἦταν ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ Ἀνδρῖκος τοῦ καπετὰν Στάθη καὶ ἡ Ρηγιὸ ἐγίνονταν ἕνα τιμημένο ἀιθρόγγυνο, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς εὐχῆς ὄλου τοῦ νησιοῦ.

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τὸ ΔΩΡὸν Μου

Ἦμεθα συνηγμένοι εἰς κομψὸν σαλονάκι ὑποδοχῆς παρὰ τινι φιλικῇ οἰκογενεῖα, εἰς ἣν προσεκληθήμεν, ὅπως ἐσορτάσωμεν τὴν παραμονὴν τῆς πρῆτης τοῦ ἔτους.

“Ὅσοι ἔτυχε νὰ συναναστραφοῦν ἐκ τοῦ πλησίον ἀπαρχαιωτικῆς πλουσίας οἰκογενείας, ἀφίνω νὰ φανταστοῦν τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποῖαν παρέχει μίᾳ τοιαύτῃ συνάθροισις. Ἄντι τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων, τὰ ὁποῖα προωθεῖ εἰς τὰ σαλόνια τῆς ἐδῶ ἀριστοκρατίας: μάους, πόκερ κτ., εἰς τὰ ὁποῖα ἐναργὸν καὶ πρῶτος μέρους λαμβάνουν αἱ κυρία, θὰ ἰδῆτε ἐκεῖ βιβλία, περιοδικὰ, ἐφημερίδας, μουσικὰ τεμάχια ἐπὶ τοῦ μέσου τῆς τραπέζης, θ’ ἀκούσθε ὕμνους γλυκεῖς, ὀλίγη μουσικὴ ἐπὶ κλειδοκονταβάλου, μανδολίνου ἢ κιθάρας, θ’ ἀκούσετε κομμίαν ὠρελίμον συζήτησιν ἢ ὄραϊαν τινὰ ἀπαγγελίαν τῶν συγχρόνων ἢ προγενεστέρων ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς σήμερον κινδυνεύουν νὰ θεωρηθῶσιν ἐσκοριασμένα λαΐψανα, καὶ πρὸ πάντων, θὰ ἰδῆτε ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῆ ἐπιβλητικότητι τὴν κυρίαν Κοσμιότητα νὰ στολίξῃ τὰ μέτωπα τῶν νέων, νὰ χρωματίξῃ ἐλαφρῶς τὰς παρειὰς τῶν νεανιδῶν μὲ τὸ ὄραϊον τῆς αἰδοῦς ἐρύθημα εἰς τὰ συναντώμενα μὲ τὰ τοῦ ἀντιθέτου φύλου βλέμματα, καὶ ἐν γένει νὰ διαλαλῇ εἰς τοὺς σεμνοὺς καὶ χαρίεντας τρόπους τὴν ὑπαρξίν τῶν ἀρχαίων ἡθῶν, τὰ ὁποῖα ὁ ψευδοπολιτισμὸς τῶν μεγαλοπόλων ἀκόμη δὲν ἐφθασε νὰ δηλητηριάσῃ καὶ νὰ ἀφανίσῃ.

Πρὸ τοῦ κοψίματος τῆς βασιλόπτης, ὠρίσθη, ὅτι, ὅστις θὰ εἶχε τὴν εὐχὴν νὰ εὖρῃ εἰς τὸ τεμάχιόν του τὸ συνηθὸς κρυπτόμενον νόμισμα, θὰ ἀπήγγελεν ἐν ὄραϊον ποίημα ἢ θὰ διηγείτο μίαν ὄραϊαν ἱστορίαν.

Παρουσιάσθη λοιπὸν ἡ βασιλόπτη καὶ ἕκαστος ἔλαβε τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὑπὸ τῆς οἰκοδοποιήσεως θέσιν περὶ τὴν τράπεζαν.

Ἦμεθα δεκατέσσαρα ἄτομα: Ἐπὶ τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας, δύο ἡμεῖς αἱ ξένα διδασκαλισσαί, μία κυρία, παρεπιδημοῦσα εἰς τὴν νῆσον, καὶ εἰς

ἰατρὸς ἐξ Αἰγύπτου, φίλος τῆς οἰκογενείας μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν δύο τέκνων των.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐστήθη ἡ εἰκὼν τοῦ μεγαλειτέρου υἱοῦ τῆς οἰκογενείας, εὐρισκομένου πρὸ διετίας εἰς Ἀμερικὴν, ἐχωρίσθη μάλιστα καὶ τὸ μερῖδόν του.

Ἐκαστος τώρα φαντάζεται, ὁποῖα συγκίνησις κατεῖχε τοὺς γονεῖς ἐκεῖνους καὶ ὅλους ἡμᾶς τοὺς ξένους, οἱ ὁποῖοι ἐταξιδεύομεν νεορῶς εἰς τὰς προσφιλεῖς μας οἰκογενείας, ἐν μέσῳ τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν, καὶ ἀνεζητοῦμεν τὴν ἀθῶαν ἐκεῖνην χαρὰν, τὴν ὁποῖαν ἐδοκίμαζομεν κατὰ τὰς τοιαύτας ἡμέρας.

Τὸ νόμισμα ἔτυχεν εἰς τὴν κόρην τοῦ οἰκοδοσπότου, ἣτις καὶ ἐγαρθεῖσα ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ ἐν τοῦ Παράσχου ποίημα. Μετὰ τοῦτο δέ, σιγῇ ἐβασίλευσεν ὀλιγόλεπτος, καθ’ ἣν ἐλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων ἐν ἱερὸν δάκρυ καὶ τὴν ὁποῖαν διέλυσεν ὁ φίλος ἰατρὸς, τονίσας ἕνα στίχον τοῦ ποιήματος:

... γιὰτ’ εἶναι περὶ γλυκειὰ ἢ χαρὰ, σὰν βγαίν’ ἀπ’ τὸν πόνο.

Πόσον βαθειὰ ψυχολογεῖ ἐδῶ ὁ ποιητῆς! Πράγματι, δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπάρχει χαρὰ, ἀν δὲν ὑπῆρχε πόνος. Ὁ πόνος φέρει τὴν χαρὰ καὶ ἡ χαρὰ πάλιν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ προεβήσῃ πόνον.

Ἐγανθήθη ζωηρὰ συζήτησις ἐπὶ τῶν λόγων αὐτῶν καὶ μόνη ἡ οἰκοδοσοποινα δὲν ἐλάμβανε μέρος. Σιωπηλῇ, ἐβλεπε τὴν εἰκὼνα τοῦ ἀπόντος τέκνου της καὶ κρυφίως κατέπινε τὰ ἔτοιμα νὰ ρεῦσουν δάκρυά της. Ἀπὸ καιροῦ δ’ εἰς καιρὸν ἄφινε, βαθῶν στεναγμόν.

— Διατί δὲν ὀμιλεῖτε, κυρία; τὴν ἠρώτησεν ἡ παρακαθημένη μου. Τί γνώμην ἔχετε ἐπὶ τῶν λεγομένων; συμμερίζεσθε τὰς ἰδέας μας; εἰσθε σύμφωνος, ὅτι ἡ χαρὰ γεννᾶται ἀπ’ τὸν πόνο;

Ἡ οἰκοδοσοποινα ἀνεστέναξεν, ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶπεν:

— Ἐχω τρεῖς μῆνας νὰ μάθω ἀπὸ τὸν υἱόν μου τί γίνεται εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ὑποθέτω πολλὰ καὶ διάφορα. Κοιμοῦμαι μὲ τὴν γλυκειάν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τὸν ὄνειρεθῶ καὶ ἐξυπνῶ μὲ τὴν προαίσθησιν, ὅτι θὰ ἴδω ἔξαφνα τὸν ταχυδρόμον νὰ μοὶ φέρῃ ἐπιστολὴν του. Ἀπασχολοῦμαι εἰς τὰς ἐργασίας μου καὶ ζητῶ, ὄχι νὰ τὸν λησμονήσω, ἀλλὰ νὰ διασκεδάσω τὴν ψυχὴν μου καὶ μὲ κάμνονον νὰ ὑποφέρω φρικτὰ μαρτύρια. Τί δὲν θὰ εἶδα νὰ μάθω τί γίνεται τὸ παιδί μου στὰ ξένα! ποῦ εὐρίσκεται ἀρὰ γὰρ! εἰς ποῖον κύκλον φίλων ἀναζητεῖ διὰ τῆς φαντασίας τὴν πατρικὴν του οἰκίαν! Πραγματικῶς, αἰσθάνομαι μεγάλον πόνον εἰς τὴν ψυχὴν μου ταύτην τὴν στιγμὴν.

Καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ κρατηθῆ περισσότερον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Μελαγχολία καὶ λύπη ἐσκίασεν ἀμέσως ὄλων τὰ πρόσωπα, καὶ πρὸς στιγμὴν ἐφυγαδεύθη ἡ φαιδρὰ ἐκεῖνη ὄψις τῆς συναναστροφῆς, δὲς ὁ φίλος ἰατρὸς, ἐν μέσῳ συγκινήσεων, σηκώνεται καὶ, ἐγχαρίζων εἰς τὴν οἰκοδοσοποιναν ἐσφραγισμένην ἐπιστολὴν, λέγει:

— Φαντάζομαι, κυρία, πόσον πονεῖτε τὴν στιγμὴν ταύτην· ἀλλὰ, διὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ ἐννοήστε βελύτερον τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ πόνου καὶ τὴν ἀξίαν τῆς χαρᾶς, σᾶς προσφέρω ὡς πρωτοχρονιάτικον δῶρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ σας, τὴν ὁποῖαν σήμερον, διερχόμενος τοῦ ταχυδρομείου, ἔλαβον.

Φαντάζεσθε τώρα τί συνέβη μὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνην. Δάκρυα, εὐχαριστήσεις, παλμοί, ἀσπασμοὶ τροφερῶν εἰς τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο χαρτί, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸς εὐχὰς τοῦ μεμακρομένου υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ. Συγκίνησις ζωηρὰ μᾶς κατέλαβεν ὄλους καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, ἐχύναμεν δάκρυα, γελῶντες συγχρόνως. Συγχαρητήρια προπόσεις ἐπηκολούθησαν, ἔσματα, μουσικὴ καὶ γενικῇ εὐθυμία μέχρι βαθειᾶς νυκτός.

— Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν παραμονὴν ἐκεῖνης τῆς Πρωτοχρονιάς. Εἰς κάθε κόψιμον τῆς πῆτας ἐνθυμοῦμαι τὸν στίχον αὐτὸν τοῦ ποιητοῦ:

... γιὰτ’ εἶναι περὶ γλυκειὰ ἢ χαρὰ, σὰν βγαίν’ ἀπ’ τὸν πόνο.

Ὡς δῶρον κ’ ἐγὼ εἰς ὄλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ‘Ολο’ Ολα» δωρῶ ἀπὸ μίαν ἐγκάρδιον εὐχὴν: ν’ ἀξιοθῶν ὁ καθείς τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποῖαν ἕκαστος ποθεῖ.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ ΤΗΣ

Συμπληρωματικά λεπτομέρεια.
Περίεργοι πληροφορία.

Τὰ γουναρικά ἐφέτος ἔχουν μεγίστην προτίμησιν εἰς τὴν γυναικίαν μόδον. Εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν γυναικίων φορεμάτων ἡ γούνα ἐφέτος δὲν λείπει, προσδίδουσα περισσὴν χάριν εἰς τὸ ὅλο χαριτωμένον τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων μας.

Ἄλλοτε ἀπὸ τὴν σιήλην ταύτην ἐκτενῶς ὁμιλήσαμεν διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν γουναρικῶν, διὰ τὴν σημασίαν καὶ τὴν πολῦτιμον ἀξίαν των. Ὑποθέτω ὁμῶς, ὅτι εἰς τὸ παρὸν φυλλάδιον, δίδοντας καὶ μερικὰς ἐγκρίτους συμπληρωματικὰς πληροφορίας, θὰ εὐχαρστήσωμεν τοὺς καλοὺς ἀναγνώστας καὶ πρὸ πάντων τὰς κομψὰς καὶ χαριτωμένας ἀναγνωστριάς τοῦ «Ἀφ' Ὅλα».

— Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἀκμὴ των.

Ἄν, ὡραῖαι καὶ φιλόκαλοι ἀναγνώστρια, ζητήσετε τὴν ἀρχὴν τῆς χρήσεως τῶν πρώτων γουναρικῶν, θὰ τὴν εὕρετε πολὺ μακρὰν, εἰς τοὺς πρωτοπλάστους, μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα προιστορικοὺς προγόνους μας. Τότε, ὅτε ἡ ὑφαντικὴ ἦτο ἀκόμη ἄγνωστος, τὰ δέρματα τῶν ζῴων ὡς γουναρικὸν ἱστέμαζον τὰ ἀνθρώπινα σώματα, στρωμένα δὲ καὶ εἰς τὰ σπῆλαια ἢ τὰς ἀτέχνους καλύβας, ἐχρησιμοποιούντο ὡς στρωματὰ, κάπητες, ἀκόμη καὶ ὡς παραπετάσματα.

Ἡ μεγάλη ἀκμὴ των, πολὺ περισσότερο τῆς σημερινῆς, παρετηρήθη κατὰ τὸν ἸΗ' αἰῶνα, ὁπότε ἀπαραίτητον διακριτικὸν μῖα ἀριστοκρατικῆς περιβολῆς, γυναικείας ἢ ἀνδρικής, ἐθεωρεῖτο ἕνα πλοῦσιον γαρνίρισμα ἀπὸ σπάνιον γουναρικόν, προερχόμενον ἀπὸ γουναροφόρα ζῶα τῆς Σιβηρίας.

Τὰ μανσόν, μεγάλα ἢ μικρά, δὲν ἔλειψαν ποτὲ ἀπὸ τὴν γυναικίαν ἐνδυμασίαν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως τοῦ 1789, τὸ μεγάλο μανσόν, χρησιμοποιούμενον καὶ ἀπὸ κομψοπρεπεῖς κυρίους, ἐχρησίμευε πολλὰκις διὰ τὴν κρυφίαν μεταφορὰν ὀπλων, τροφίμων καὶ ἀλληλογραφίας εἰς τοὺς ἐγκλειστοὺς τῆς Βασιλλίης.

— Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἀπομίμησης.

Ἦτο δὲ φυσικῶς ἐπόμενον, ἡ ἀγορία καταδιώξις τῶν γουναροφόρων ζῴων νὰ ἐφερῆ καὶ φοβερὰν αὐτῶν κρίσιν. Καὶ πράγματι, μετ' ὀλίγον ἤρχισεν νὰ φαίνεται ἡ σπάνις αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ γυναικίαν μόδα δὲν ἠθέλησε νὰ σταματήσει ἐνώπιον τῆς παρατηρηθείσης ταύτης σπουδαίας ἐλλείψεως. Ἡ τέχνη ἐγέννησεν ἀμέως τὴν ἀπομίμησην, μετὰ τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον κάθε κυρία πάσης τάξεως εἶναι δυνατόν νὰ φορῇ ὡραϊότατα πολυτελῆ γουναρικά, ἀδιάφορον, ἂν ταῦτα προέρχονται ἀπὸ τελείαν καὶ ἐξόχως τεχνικὴν ἀπομίμησην.

Καὶ εἰς τὴν ἀπομίμησην αὐτὴν χρησιμοποιοῦνται δέρματα σκύλων, γάτας, ποντικῶν καὶ ἄλλων συνήθων ζῴων, πλυμένα μετὰ διαφόρους χημικὰς οὐσίας, καὶ χρωματισμένα μετὰ ἀτμούς καὶ ἄλλα εἰδικὰ φάρμακα. Εἶναι δὲ τόσοσόν τέλειαι αἱ ἀπομίμησης αὗται, ὥστε πολλάκις συμβαίνει ν' ἀπατηθῶσιν καὶ αὐτοὺς τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχυλομένους.

— Κυνήγιον καὶ κυνηγοί.

Ὁμολογούμενος εἶναι καλοσσημαία ἡ ἀξία ἐνὸς ἀληθινοῦ γουναρικοῦ. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀπεδύνηται ἐν εἰς τὴν καθημέραν παρατηρουμένην ἀπορία τῶν γουναροφόρων ζῴων. Τὴν ἀξίαν τῶν γουναρικῶν καθιστᾷ μυσθώδη καὶ ἡ δαπάνη ἢ ὅπια ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κυνήγιον τῶν ζῴων τούτων. Τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν ζῴων, ὡς γνωστῶν, εἰς τὰς ψυχροτάτας Πολικὰς χώρας.

Μὲ ψυχρὸς λοιπὸν 40—60 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, εἰς τὰς παγετώδεις ταύτας χώρας στήνονται παγίδες ἢ δίκτυα, εἰς διάστημα πολλὰκις πολλῶν χιλιομέτρων. Κάθε τρεῖς ἡμέρας οἱ κυνηγοὶ πρὸς τὰ ἐπισκεφθῶσιν ὅλην αὐτὴν τὴν μεγάλην ἀπόστασιν, νὰ ἀφαιρέσωσιν τὰ δέρματα τῶν συλληφθέντων ζῴων, καὶ νὰ τακτοποιήσωσιν καὶ πάλιν τὰς παγίδας καὶ τὰ δίκτυα. Συμβαίνει, οὐχὶ σπανίως, μετὰ τὸ ἀπεριγράπτου τοῦτο ψυχρὸς ὁ κυνηγὸς νὰ εὕρῃ οἰκτρὸν θάνατον ἢ, τὸ πιθανότερον, νὰ ταφῇ κάτωθεν χιονοθύελλης ἀπεριγράπτου σφοδρότητος.

— Πόσα καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται.

Ὑπελογίσθη, ὅτι περισσότερὰ ἀπὸ τετρακόσια εἶδη γουναροφόρων ζῴων προσφέρουν τὰ πολυτιμὰ δέρματά των διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῶν τρυφερῶν ἡμῶσιν μας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα ἀπαντῶσιν, ὅπως εἶπομεν, εἰς διαφόρους Πολικὰς ἢ ἄλλας βορείους χώρας καὶ εἶναι καταδικασμένα μετὰ τὴν ζωὴν των νὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς γυναικείας κοκεταρίας.

Ἀπὸ τὴν Θιβέτιαν τῆς Κίνας μᾶς ἔρχεται ἡ ἀκριβὴ ζιβελίνη. Ἡ Ἰαπωνία ἀποστέλλει τὰ περιζήτητα γουναρικά τῆς ἀλώπεκος. Ἡ Καριτσάτω καὶ ἡ Αὐστραλία προμηθεύει τὰ λούτρο, ἢ δὲ Β. Ἀμερικὴ τὰ βιζόν καὶ ἄλλα.

Καμμία ὁμως ἐκ τῶν χωρῶν τούτων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν Σιβηρίαν. Ὅλα τὰ ἐκείθεν ἀποστέλλόμενα γουναρικά εἶναι ἀμυθῆτου ἀξίας. Μία ζιβελίνη τῆς Σιβηρίας πωλεῖται ἀντὶ 120—150 λιρῶν Τουρκίας, ἕνα δὲ καλὸν δέρμα ἀλώπεκος σιβηριανῆς ἔχει ἀξίαν 800 λιρῶν.

— Μερικοὶ ἀριθμοί.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ πόσα ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ ζῶα προσφέρουν κατ' ἔτος τὴν ζωὴν των, διὰ νὰ στολίσουν τὰς ὡραίας συντροφους μας; Κατὰ εἰδικούς ὑπολογισμούς, τριάντα ἕως τριάντα πέντε ἑκατομμύρια ἐξ αὐτῶν ἀμειλίχτως καταδιώκονται καὶ ἀσπλαγχνά φονεύονται ὑπὸ τῶν κυνηγῶν. Εἰς τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἀριθμὸν δὲν συμπεριλαμβάνονται ἡ γάτες, οἱ σκύλλοι καὶ οἱ ποντικοί.

Ἐκτὸς τῶν χρησιμοποιουμένων παγίδων καὶ δικτύων, εἰδικοί κυνηγοὶ καταδιώκουν τὰ ζῶα ταῦτα καὶ τὰ φονεύουν μετὰ βέλη, τὰ ὁποῖα ἀπολήγουν εἰς σφαίραν, διὰ νὰ μὴ τρυποῦν τὰ γουναροφόρα δέρματα. Εἶναι δὲ ἐπιτηδειότατοι οἱ κυνηγοὶ οὗτοι, διότι πρέπει τὰ κυνηγούμενα ζῶα νὰ προσβληθοῦν εἰς τὸ μέτωπον.

— Ἡ ἀγορὰ καὶ τὸ ἐμπόριόν των.

Τὸ Λονδίνον εἶναι ἡ πρώτη ἀγορὰ τῶν γουναρικῶν. Ἐκείθεν κανονίζεται κάθε τιμὴ αὐτῶν. Δευτερεύουσα ἀγορὰ εἶναι ἡ Βιέννη, τὸ Ἄμβουργον καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Μόνον τὰ εἰς τὸ Λονδίνον εἰσαγόμενα γουναρικά εἶναι ἀξίας 40 ἑκατομμ. φράγκων.

Ἀποστέλλονται δὲ ταῦτα ἐκεῖ ἀκατέργαστα, ἀκάθαρτα, αἱματόβρεκτα, ἀπαίσια. Καὶ ὁμως, μετ' ὀλίγον, παραδιδόμενα εἰς τὰ εἰδικὰ ἐργαστήρια, παραλαμβάνονται ἐκείθεν ὡς ὡραϊότατα, στέλβοντα καὶ ἐξόχως κομψὰ γουναρικά.

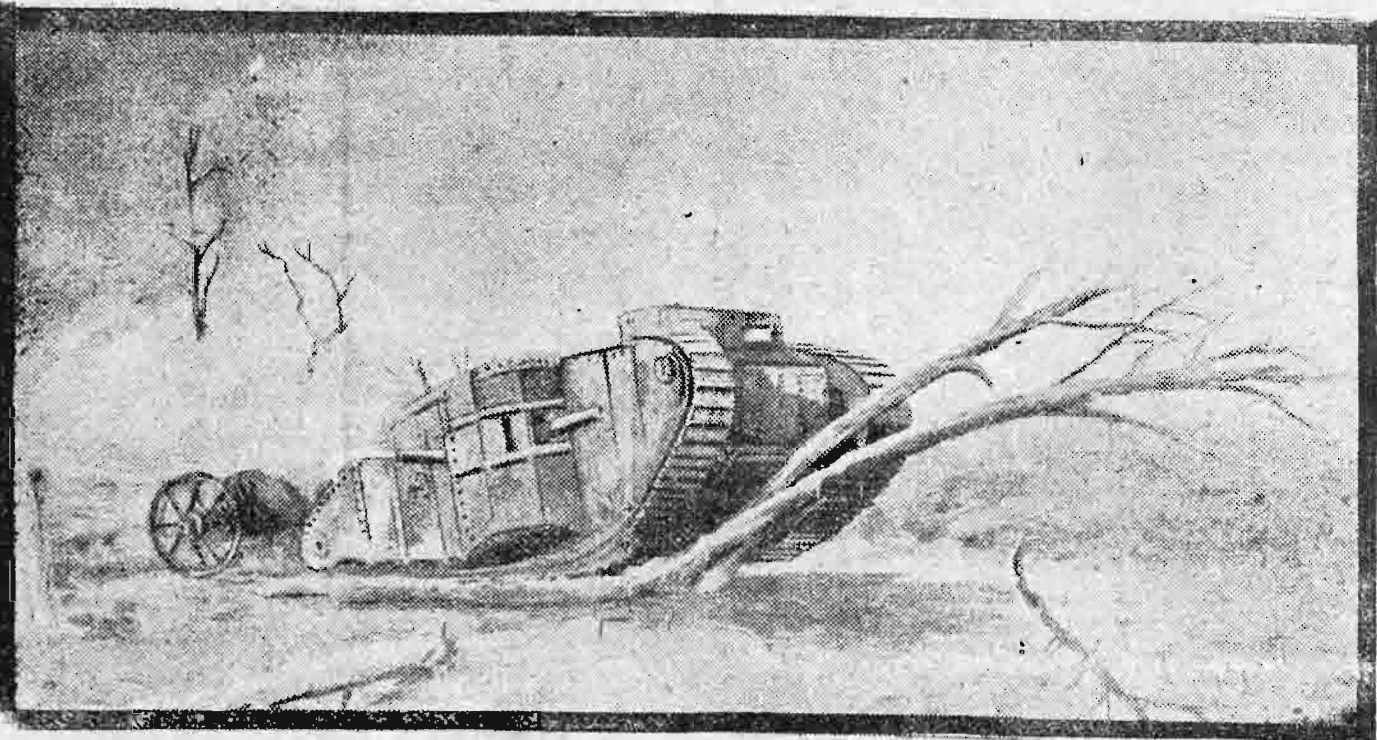
Ἐκεῖ, ποῦ ἕνα πολυτιμώτατον μαργαριτάρι ἢ ρουμπίνι ἔρχεται νὰ στολίσῃ τὸν κρινόλευκον λαίμον ἢ τὸ γαλακτώδες νεοκωτὲ μῖας κοκέτας κυρίας ἢ δεσποινίδος, προβάλλει καὶ τὸ δέρμα μῖας εὐτελοῦς γάτας ἢ κοινοῦ ποντικοῦ, ὅπως συναγωνισθῇ διὰ τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν, ὡς ἀπομίμησης γουναρικοῦ, θὰ προσδώσῃ εἰς τὴν κομμοπρεπεῖ τὴν ταύτην κυρίαν ἢ δεσποινίδα. Τὸ ἐπιβάλλει ἡ ἀδυσώπητος μόδα καὶ ἀντίρρησης δὲν χωρεῖ.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΙΚΑ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ. Ἀγαθὴ πατριαρχικὴ προσηλυσία, νολί, ἀπὸ τῆς παρεθούσης Κυριακῆς ἤρξαιτο ψαλλομένη ἐν ταῖς ἱεραῖς ἐκκλησίαις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱεραῖς λειτουργίας, παρακλήσις ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ. Κατὰ τὸ τέλος τῆς παρακλήσεως ταύτης, ἦ τις εἶναι ὁ συνήθης πρὸς τὴν Θεοτόκον Παρακλητικὸς Κανὼν, μετ' ἄλλου ὁμως εὐαγγελίου, καταλλήλου τῇ περιστάσει, ἀναγινώσκεται ἡ ἐπομένη εὐχή:

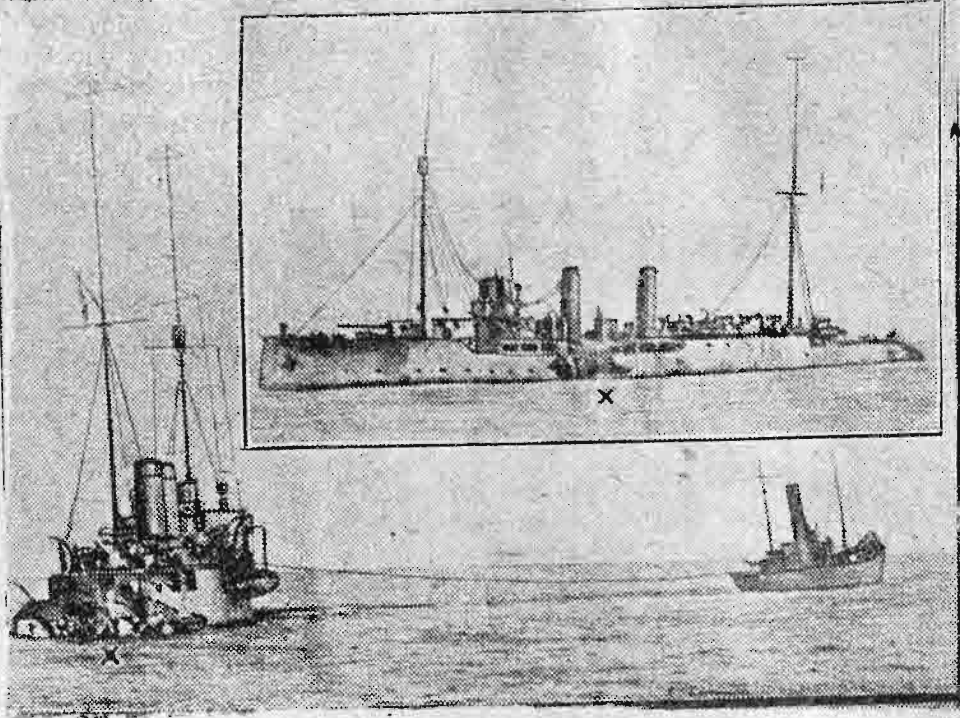
«Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Πατὴρ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν, καὶ πάσης παρακλήσεως χορηγός, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Στήσον τὴν φοβερὰν τοῦ πολέμου ὁρμήν, καὶ δώρησαι τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Φαίσει, Κύριε, τῆς κληρονομίας Σου καὶ μὴ δὸς ἡμᾶς καταποθῆναι τῇ ἀπολείῃ. Μνήσθητι τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, μνήσθητι τοῦ αἵματος τῶν δούλων Σου τοῦ ἐκχυνομένου, μνήσθητι τῆς κακώσεως καὶ τῆς ὀδύνης τῶν ἀθῶων καὶ ἀδυνάτων, καὶ ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδυστασεύσεως τοῦ διαβόλου. Ἐπιμέτρησον ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν τοὺς οἰκτιροῦς Σου καὶ ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητι Σου, ἵνα ἐκ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέραις δικαιοσύνης περιπατήσωμεν. Ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ αἱμάτων καὶ ἐρημώσεως, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ εὐόμενος ἀπὸ τῆς πανωλεθρίας καὶ τῶν δεινῶν. Φάτισον, Ἄγιε, πάντων τὸν νοῦν, κάθηρον τὰς καρδίας, πρῶτον τὰ πάθη, καὶ ἐμπνευσσον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι καὶ τοῖς λαοῖς πνεῦμα ἀγάπης, πνεῦμα δικαιοσύνης, πνεῦμα πραότητος. Νικησάτω τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν Σου τὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν σύστημα καὶ δός, ἵνα ἡ διὰ τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δωρηθεῖσα εἰρήνη καὶ καταλλαγὴ βασιλεύῃ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς λαοῖς, τὸ κράτος τῆς πρὸς ἀλλήλους βίας καὶ ἀδικίας ἀποδιώκουσα. Σύναγον πάντα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐν ὁμοσίᾳ καὶ ἐνότητι, ἵνα ἐν ἐργοῖς εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης ἐναμιλλώμενοι καὶ προκόπτοντες, καὶ τὰς ἐντολάς Σου φυλάττοντες, τὸ Πανάγιον ὄνομα Σου δοξάσωσι. Μὴ ἀποστήσῃς ἀφ' ἡμῶν τὴν κραταιάν Σου βοήθειαν, ὅτι ἡμεῖς οὐχὶ ἱκανοὶ ἐσμεν πρὸς τὸ νικᾶν τὰ ἀντιπίπτοντα. Τῇ Σῇ συνάρσει καὶ βοηθείᾳ θαρροῦντες, ἐπιζόμεν ἕλεος καὶ ἀλήθειαν ἐμπροσθεν ἡμῶν, προπορεύεσθαι καὶ κατασκηνῶσαι τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν».

Τεθωρακισμένον ἀποκλίνητον, τελευταίου συστήματος.

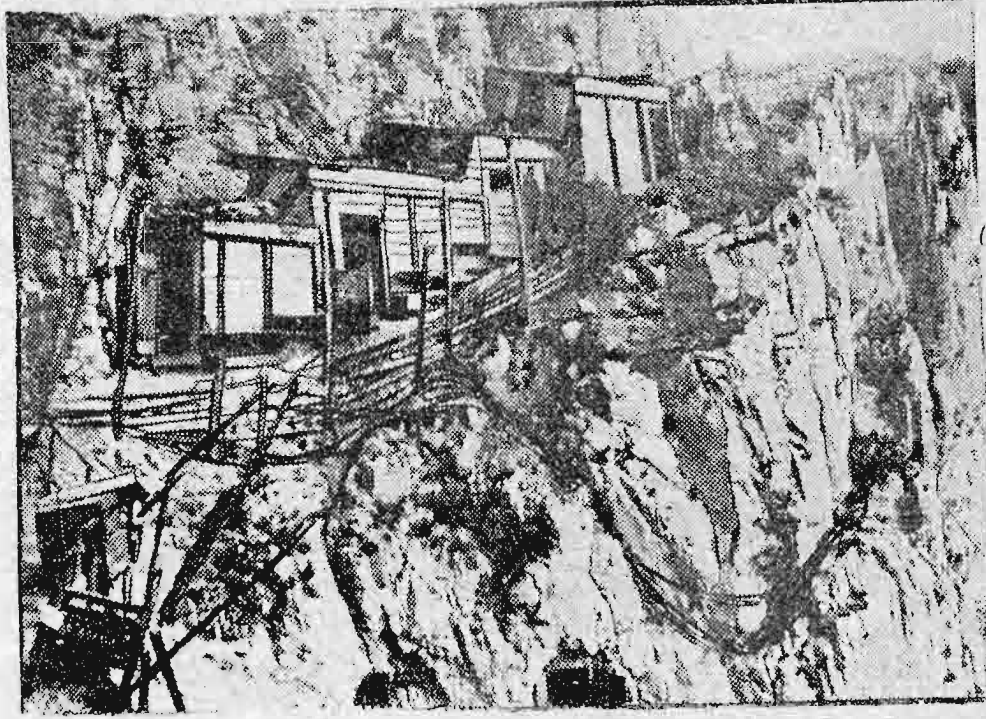
Τὸ ἐν Βερολίῳ ἀγαλμα τοῦ Χινδεμβουργ, μετὰ τὰ διὰ τὸν στρατὸν τοῦ προσενεχθέντα Χριστουγεννιάτικα δῶρα.

Τὸ καταβυθισθὲν ὑπὸ Γερμανικοῦ ὑποβρυχίου Γαλλικὸν ἀντιτορπιλικὸν «Ρίγγελ».

Ἀπὸ τὴν πιεζομένην Ἑλλάδα. — Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηναίων.

Ἐπὶ τῶν ὄρεων τοῦ Ἰταλικοῦ μετώπου.

13
Ἡ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 198)

Κλίνουσα πρὸς αὐτό, τὸ ἐκάλυπτε μετὰ τὸ σῶμά της καὶ τὸ ἐθέρμαινε μετὰ τὰ φιλιὰ της. Μίαν ἡμέραν τὴν διέκρινα σχεδὸν νὰ μεδιδᾷ πρὸς τὸ παιδί της, ἀλλ' οὐδέποτε ἐτραγουδῆσε, διὰ νὰ νανουρίσῃ τὸ μικρό, λιχνίζουσα αὐτὸ εἰς τὴν κούνια του. Πολλάκις μάλιστα τὴν ἤκουσα ν' ἀπευθύνεται πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς θεραπεινίδας καὶ νὰ τῆς λέγῃ:

— Τραγουδῆσε λίγο, διὰ νὰ κοιμηθῇ τὸ μικρό! Τότε δὲ ἐκείνη ἤκουαν, ἀφίνουσα τὰ δάκρυά της νὰ κυλῶνται ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ βρέφους. Δυστυχισμένο παιδί! ἦτο ὠραῖον, ἦτο γλυκὺ καὶ εὐμεταχείριστον. Ἀλλά, ὡς ἂν ἡ ἄλγος τῆς μητρός του, νὰ εἰσέδουσε μέχρις αὐτοῦ, τὸ παιδί ἐκείνο ἦτο σκυθρωπὸν, δὲν ἐφώναζεν, ἀλλ' οὔτε κἀν ἐμειδία· ἦτο ἡρεμὸν, ἀπαθές, καὶ ἡ ἀπάθεια εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην δίδει τὸ ἐνδόξιμον εἰς τὸν πόνον. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ὅλα τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια εἶχον χυθῆ ἐπὶ τοῦ λίκνου τούτου, ἐπάγωσαν τὴν μικρὴν ἐκείνην ψυχὴν.

Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἐβλεπον τὰ θεραπευτικὰ χεράκια τοῦ μικροῦ Γουλιέλμου νὰ περιβάλλουν τὸν

λαίμῳ τῆς μητρός του! πόσον ἤθελον νὰ ἐβλεπον τὰ φιλήματά του ν' ἀπαντοῦν εἰς τὰς θωπείας της! Ἀλλὰ μήπως ἠδύνατο τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο βρέφος ν' ἀντιληφθῇ, ὅτι ἦτο ἡ μόνη ὑπαρξίς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἡ ὅποια ὄφειλε ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ παρηγορῇ τὴν γυναῖκα ἐκείνην!

Ἦτο, σὰς βεβαίῳ, κυρία, θέαμα, τὸ ὅποιον συνεκλόνη τὴν καρδίαν, τὸ νὰ βλέπῃ τις τὴν νεαρὴν μητέρα, ὠχρὰν, ἐξησθενημένην, παραιτηθεῖσαν ἀπὸ κάθε τι διὰ τὸν ἑαυτὸν της, νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν χάριν ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποιον δὲν εἰμποροῦσεν ἀκόμη νὰ εἴπῃ:

— Εὐχαριστῶ, μητερούλα μου!

Τὶ θαυμαστὴ ποῦ εἶναι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου! πόσον, καὶ τὸ ἐλάχιστον ἀκόμη, καθίσταται παντοδύναμον! Δόσατὲ τῆς κόμῳν ἄμμου, θὰ δυνηθῇ νὰ σηκώσῃ ἓνα βουνό. Δείξατέ της κατὰ τὸν τελευταῖον παλμὸν τοῦ ἐν ἄτομον ἀκόμη, εἰδὼ ν' ἀγαπήσῃ, καὶ εὐθὺς θ' ἀρχίσῃ ἐκ νέου νὰ πάλῃ. Δὲν σταματᾷ διὰ παντός, εἰμὴ, ὅταν εὐρεθῇ γύρω της τὸ κενόν, καὶ ὅταν καὶ ἡ σκιά τοῦ ἀγαπητοῦ προσώπου ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τῆς γῆς.

Ἡ Εὐα ἰστοποθεῖ τὸ παιδάκι της ἐπάνω εἰς ἓνα ταπέτο παρὰ τοὺς πόδας της· ἐπειτα, βλέπουσα αὐτὸ νὰ παίζῃ, μοῦ ἔλεγε:

— Κύριε Βρονάβα, ὅταν τὸ παιδί μου μεγαλώσῃ, θέλω νὰ γίνῃ διαπρεπής, πεπαιδευμένος. Θὰ τοῦ ἐκλέξω εὐγενὲς ἐπάγγελμα. Θὰ τοῦ παρακολουθῶ παντοῦ, εἰς τὴν θάλασσαν, ἂν γίνῃ ναυτικός, εἰς τὰς ἐρήμους, ἂν θελήσῃ νὰ κάμῃ ἐξερευνησεις. Ἐπιθυμῶ καὶ ὄνειροπολῶ δι' αὐτόν δόξαις καὶ τιμὰς· θὰ στηρίζωμαι εἰς τὸν βραχίονά του καὶ θὰ τοῦ ἀναλαμβάνω μετ' ὑπερηφάνειαν: «Εἶμαι ἡ μητέρα σου!» Δὲν εἶναι ἔτσι, κύριε Βρονάβα; Βεβαίως θὰ με ἀφίγῃ νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Μία δυστυχῆς γυναῖκα, ἡ ὅποια [δὲν ποθεῖ τίποτε ἄλλο,

παρὰ ὀλίγην σιωπὴν καὶ μὲ ὦνον, διὰ νὰ κλαύσῃ δὲν ἐνοχλεῖ βεβαίως κἀνένα.

Ἐπειτα συναζητούσαμεν περὶ τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων, μετοξὺ τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξῃ. Ἐθέτομεν εὐθὺς εἴκοσι χρόνια ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου, χωρὶς κἀν νὰ σκεπτόμεθα, ὅτι τὰ εἴκοσιν ἐκεῖνα χρόνια θὰ μᾶς ἐκαμμον πλέον γέρους καί, ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ τὰ ἐπωφελοῦμεθα. Ἀλλ' ἡμεῖς πλέον δὲν ἐσκεπτόμεθα διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, δὲν ἐφροντίζομεν νὰ εἴμεθα νέοι καὶ εὐτυχεῖς, εἰμὴ, ὅταν καὶ τὸ βρέφος θὰ ἐγίνετο φέρελις νέος.

Δὲν κατώρθωσα, εἰπὼ ἤκουον τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ὄνειρα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξηγοῦτο ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ νεαροῦ Γουλιέλμου, νὰ ἀπεμακρύνω τὴν φρίκην ἀπὸ τοὺς διαλογισμούς μου. Μία ἀμαθὸριστες ἀνησυχία μετ' ἀνησυχίαι, ἀλλ' ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν:

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ πολὺ ἐβασανίσθη ὁ Θεὸς θὰ τῆς ἐπιφυλάσῃ καὶ ὥρας εὐδαιμονίας.

Ὅπως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἔλαβον μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν θεῖόν μου, τὸν μόνον συγγενῆ, ὁ ὅποιος με εἶχεν ἀπομείνει. Ὁ θεὸς μου αὐτός, εὐρισκόμενος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μονπελλιέ, με προσεκάλεσε πλησίον του, διὰ νὰ τελειώσω ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ τὰς σπουδὰς μου καὶ νὰ μνηθῶ τελειώτερον εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης μου. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ἡ ὅποια ἦτο συνταξαμένη ὡς πικρὰ κλησίς, ἦτο διαταγῆ. Ἐπράξεν ν' ἀναχωρήσω. Καὶ ἔνα πρῶν, μετὰ τὴν καρδίαν κατασυντετριμμένην, διότι ἐστραλλογζόμεν τὴν μόνωσιν τῆς δυστυχῆς χήρας καὶ τοῦ παιδιοῦ της, μετὰβαινον εἰς τὸ λευκὸ σπῆτι, διὰ ν' ἀποχωρήσῃ τὴν Εὐαν Μερεδίθ.

(ἀκολουθεῖ)

© Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ ©

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

22

(συνέχεια από σελ. 198)

Πολλοί, επιβιβάζοντας όνομαστά γαϊδουράκια του νησιού, επέστρεφαν από τον μεγάλο γύρον και άλλοι από μικρότερες έκδρομάς.

Επέγρασαν μερικά λειψία, ότε εις όμιλος έκδρομών επί όνων επεφάνει εις την καμήτην του δρόμου. Ήτον όλοι νέοι, φαιδροί από το άλκοόλ και την μέθην της φύσεως, και άπείστρεφον από μίαν άν-γκαρσόν διασκέδασις.

Μεταξύ αυτών ήτο και ο Πώλ 'Ακάνθος. 'Ανήκεν εις την πρωτοπορείαν των έκδρομών εν τούτοις, εβίθι συγκρατεί τα ήνία του ζήλου του, το κάμνει να όποσοδομήση όλίγον και να σταματήσει. Οί άλλοι δέν επρόσεξαν το γεγονός ή, μάλλον, ουδέμιαν έδωσαν σημασίαν εις τούτο. Θά ήτο, υπέθεσαν, ένα από τα πολλά τεράτσια του 'Ακάνθου, μία από τας άπειρους ιδιοτροπίας του.

'Αλλ' ο Πώλ σταματά. 'Αφίνει τους φίλους του να προπορευθούν άδιάφορα και αυτός άφιππεύει. Παραδίδει τα χαλινάρια του ζήλου εις το παιδί, που τον παρηκολούθει, και

— Τρέβει μπροστά, του λέγει, εγώ τώρα έχομαι. 'Οντως, ο Πώλ δέν εφρόντιζε περ' αν' άκολουθήση την παρεάν του, εφαινετο, ότι ήθελε να πλανηθή άσκοπος κάτω από τα τείματα της γραφικής θεικής τοποθεσίας, αλλά το βλέμμα του το άνήσυχον, το στρεφόμενον διαρκώς εις έν ώρισμένον σημειον, υπερενίκα τον πόθον του να φανή άπαθής.

Με το μαστίγιον δονούμενον από της χειρός, έκαμε μερικά πλάγια βήματα, ένω το μάτι του επιμόνως έβλεπε την Δώραν Δρόσου.

Η νέα, καθημένη με την ράχιν έστραμμένη προς τον δρόμον, και το πρόσωπον προς τον ήρεμον και διανυγή όρίζοντα, δέν ήδύνατο να τον ίδω, αλλά, και αν ήτο έστραμμένη άντιθέτως, πάλιν δέν θα ήτο εις θέσιν να τον παρατηρήση. Με τον νοϋν άφιερωμένον άλλοϋ, τα μάτια δέν βλέπουν, παρ'α τα ένδάλματα της φαντασίας και των σκέψεων.

Ο Πώλ έπλησίασε την νεάνίδα αρκετά πλέον. Έκείνη έστρεψεν άποτόμως το πρόσωπόν της με έκπληξιν.

— Μπα! ελαθε σείς, κέριε Πώλ; έπιθύρουν η κόρη με συστολήν, ένω ταυτοχρόνως έσηκόνετο από το κάθισμά της.

— Πώς; μόνη, δεσποινίς; τα παιδιά δέν είναι έδω κοντά;

— Μάλιστα, έβγήκαμε μαζί, έδω συνήντησαν μερικούς συντρόφους των και παίζουν λίγο παρακάτω.

Και εϋθύς, ως ειπεν αυτό, εφώνασεν:

— 'Αλεξάνδρ, 'Ελλη! έλάτε έδω!

'Αλλ' αυτήν την φοράν αι παιδικαι φωναί δέν άπήντησαν εϋθύς ως πρότερον ή Δώρα ήτο έτοιμη να φωνάξη εκ νέου και να σπεύση εκεί, όπου έφαντάζετο, ότι θα εύρίσκοντο τα παιδιά. 'Εν τούτοις, ο Πώλ την εκράτησε.

— Δέν είναι καμία άνάγκη, ειπε. Τα παιδιά ξεύρουν καλά τα μέρη, ξεύρουν το νησι καλλίτερα από σας, δεσποινίς; μη άνησυχείτε διόλου! άλλως τε, δέν ήλθα να σας έρωτήσω δι' αυτό. Τυχαιώς έπερνοϋσα άπ' έδω μόνοις και σας είδα.

— 'Α! έκαμεν η Δώρα με τρόπον άδιαφορίας. Πρέπει, εν τούτοις, να τα πάρω και να έπιστρέψωμεν γρήγορα, η ώρα υπέρασεν.

— 'Οχι, αφήτέ τα να παίζουν άκόμη, είναι ένωρίς δέν τα περιμένουν δε σπιτι τόσο γρήγορα. 'Αλλως τε, γιατί και σείς να μη άπολαύσετε αυτήν την ώραίαν όσιν;

Η κόρη έβλεπεν άδιαφόρως μακράν και ήκουεν έπίσης άδιαφόρως τα λόγια εκείνα της ευγενείας, τα όποια ο υίός του 'Ακάνθου της άπέτεινεν.

Οϋχ ήτεον, η προθυμία αυτή να πάρη τα παιδιά και να φύγη, ήτο πρόφασις. 'Ο πόθος της ήτο ν' άπομακρυνθί από τον νέον εκείνον, του όποίου η μονήρης εκείνη συναναστροφή την εκούραζεν.

'Αλλ' ήτο, άρά γε, δίκαιον, να φέρεται οικαιώς προς τον νέον αυτόν; Ποίος ήτο ο λόγος, δια

τον όποιον τον άπέφευγεν; Ήτο τάχα συνέπεια κρίσεως δυσμενοϋς δια το άτομόν του η προήχεται από κάποιαν θυμοσοφικήν και έξ ένστικτου πηγάζουσαν προαίσθησιν;

Δέν ήδύνατο η νεάνις να καθορίση. Είναι άλλ-θές, ότι την πρώτην εκείνην φοράν, κατά την όποιαν συνήντησε τον Πώλ, η Δώρα έπλήγη εις τα καιρία από τα προσβλητικά και άνήθικα λόγια του νέου, άλλ' άρά γε, έσκέπτετο, έπρεπε να κρατή μνησικακίαν δι' αυτό; Μήπως τάχα δέν έπρεπε να τ' άποδώση εις την μέθην του νέου και εις κάποιαν παραγνώρισιν; 'Ο Πώλ, υπό την έπήρειαν του ποιοϋ, ένόμισε, προς στιγμήν, ότι ειχε να κάμη με μίαν κόρην κοινήν, έξ εκείνων, αι όποιαι παρηλάσσον από το σπιτι του, επειδή δε και η διαγωγή του ουδέποτε υπήρξεν άυστηρά και περιωρισμένη, δι' αυτό εκεδηλώθη τόσο άντροικώς και με τόσοην πρόκλησιν.

'Αλλά δέν ήτο μόνον αυτό.

Η Δώρα δέν άπέφευγε τον Πώλ μόνον έξ άναμνήσεως. Ήσθάνετο μίαν άκαθόριστον άντιπάθειαν προς τον νέον εκείνον.

Τί είναι αυτό, το όποιον άπαθεί τας ψυχάς; Τί είναι εκείνο, το όποιον τας έλκει και τας ένόνει; Η φιλοσοφία δέν κατώρθωσε να το καθορίση, η έπιστήμη το όμολογεί, χωρίς να δύναται να εφεύρη και κάποιαν εξήγησιν. Η ποιήσις μόνον και η φαντασία με τα περ'α των προβαίνουιν εις έρμηνείαν του φαινομένου αυτού.

'Αλλ' αν τούτο στερηται εξηγήσεως, δέν έπεται εκ τούτου, ότι και δέν υπάρχει. Διότι η έπιστήμη δέν ώρισεν εισέτι τον ήλεκτρισμόν και δέν έγνωρυσεν άκόμη την άρχήν του σύμπαντος, πρέπει να παραδεχθώμεν, ότι δέν υπάρχει η δύναμις εκείνη και ν' άρηθώμεν την ύπαρξιν του κόσμου;

Εις το ψυχικόν, άλλ'ως τε, κεφάλαιον, η φιλοσοφία δέν κατώρθωσε να εισδύση πολύ; μένει λοιπόν ως μυστήριο διαρκές το φαινόμενον, καθ' ο δύο ψυχαι εϋθύς άμέσως αλοθάνονται προς άλλή-λας την ζωηροτέραν έξιν ή, τούναντίον, την ισχυροτέραν άντιπάθειαν.

Εις τας γυναικείας όμως ψυχάς η διαίσθησις είναι όξυτέρα. Και η Δώρα, ως γυνή, ήσθάνετο, όταν έβλεπε τον Πώλ, ότι προσεξοφλείτο κάποια δυστυχία της.

Η φυσιογνωμία του νέου άπετέλει όνειρον σκυθροπών και φρικτόν. Καθώς εκείνο και αυτή προοιονίζετο μίαν έκβασιν.

Αυτά όμίλει η γυναικεία της Δώρας καρδιά, αλλά το πνευμά της προσεπάθει ν' άντιδράση.

— Μωρά, της έλεγε, μη νομίσης, ότι ο κόσμος πρέπει να διασκευασθί κατά τας όρέξεις και τους πόθους σου, διότι τότε θα ήτο όκληρός και άνια-ρόπτατος. 'Αν, άλλως τε, συνεμορφούτο με τας έπιθυμίας σου, τότε άκριβς θα ήτο άπεχθής εις την άντελιψην και την κρίσιν των άλλων. 'Αφού λοιπόν δέν είναι δυνατόν να τον μεταβάλης σύ, μη πλήττης τουλάχιστον, διότι δέν το κατορθώνεις. Αυτό, άγνοείς, ότι είναι το φοβερότερον είδος του εγωϊσμοϋ;

Αυτά έλεγεν εις την κόρην το πνευμά της, ότε ο Πώλ, συμπληρώνων τα λόγια του, άπηυθύνετο εις την κόρην:

— Καθήσατε, λοιπόν, δεσποινίς, δέν θέλω πο-σώς να σας ένοχλήσω από την ήσυχίαν σας: σας είπα, ότι είναι ένωρίς, μη φωνάξετε τα παιδιά, δέν έχετε ν' άκούσετε καμμίαν παρατήρησιν... άφού είμαι εγώ...

Τους τελευταίους λόγους τους έτόνισε ζωηροτέ-ρον ο Πώλ. Η Δώρα εξέσυρε την σημασίαν των. Πολύ ένωρίς ειχεν άντελιφθί την παντοδυναμίαν του παιδιοϋ εκείνου επί των γονέων του ή, μάλλον, την έπιρροήν επί του πατρός του μέσφ της δου-λωμένης εις αυτόν μητέρας του. 'Ο Πώλ, όμολο-γών την ισχύν εκείνην, δέν εκόμπαζεν επί ματαίω.

Η νεάνις ήσθάνετο άπροθυμίαν να φύγη επ' εκεί; κάτι τι μάλιστα της έλύγισε τα γόνατα προς τον πάγκον.

Είναι η συνήθης νευρική άπροθυμία των νεύ-ρων, εϋθύς μετά μακράν όνειροπόλησιν ήτις συμ-πίπτει και με την πρώτην εκ του ύπνου έγερσιν.

'Εκάθησε.

— Και μάλιστα κ' εγώ θα καθήσω, συνεπλήρω-σεν ο Πώλ αισθάνομαι, που είμαι λίγο κουρασμέ-νος. 'Ο περίπατος, η ζέστη, αυτή η ώραία τοπο-θεσία με κάμνουν να σταματήσω για λίγα λεπτά τον γυρό μου.

'Ο Πώλ, πρέπει να το σημειώσωμεν τάχα, ότι έψεύδετο ή, μάλλον, ότι δέν έλεγε την αλήθειαν πλήρη; Βεβαίως, ουτε ο κόπος του περιπάτου, ουτε η γοητεία της τοποθεσίας τον έκαμε να μείνη εκεί, αλλά κάτι άλλο, και το άλλο εκείνο ήτο η Δώρα: η Δώρα εν τη μονώσει εκείνη, την όποιαν έθεώρει τόσο προσφορον...

Δέν επερίμενε την άδειαν της Δώρας, δια να κα-θήση εις τον πάγκον; το έκαμε με την μεγαλειέ-ραν άφέλειαν. Και ήρχισε να παίξη νευρικά με το μαστίγιόν του, χαράσσων μερικούς κύκλους εις το έδαφος μ' αυτό.

Ηθελε βεβαίως κάτι να ειπή, κάπως ν' άρχίση, αλλά δέν εξέσυρε πώς να όμιλήση εις το κορίτσι εκείνο, το όποιον, το έβλεπε, δέν εφαινετο και πολύ πρόθυμον. Διέφερε πολύ από τα άλλα κορί-τσια, τα τόσο διαχυτικά προς τους υιούς των κυρίων των...

Αυτή δέν προσεπάθει να κατακτήση τας συμπα-θείας των νέων εκείνων των πλουσίαν με τους συν ήθεις άκκισμούς και τας προκλήσεις. Ήτο άφι-ρωμένη εις δύο τινά: την λύπην της και το καθήκον

'Ο Πώλ ένόμισεν, ότι θα ήδύνατο να πλησιάση την καρδίαν της νέας δια του δρόμου της εϋγνω-μοσύνης και ήρχισε τότε να όμιλή:

— Μερικās ήμέρας πρίν, δεσποινίς Δώρα, είχετε κάποιον όκληρόν έπισοόδιον με την μητέρα.

Η Δώρα ένόησε και εισώπα: ο Πώλ εξηκο-λούθησε:

— Σας ειχεν επιβάλει ν' αλλάξετε τα ρούχα αυτά του πένθους σας κα μάλιστα σας ήπειλησεν...

Η αυτή σιγή εκ μέρους της δεσποινίδος. 'Ο Πώλ εφρόντιζε να συνεχίση:

— Εν τούτοις, παρατηρείτε, ότι αυτό το έπει-σόδιον παρήλαθε και η μητέρα, ως πιστεύω, εκτοτε δέν σας έκαμε την έλαχίστην παρατήρησιν. Είναι όληθές;

— Μάλιστα, άπήντησεν η νεάνις εις την ερώτη-σιν εκείνην.

— Και εξακολουθεί να σας φέρεται η μαμά με την ιδίαν τρυφερότητα, με την όποιαν εφέρετο άλλοτε, με την αυτήν λεπτότητα.

— Την ευχαριστώ την κυρίαν 'Ακάνθου δι' όλα αυτά.

(άκολουθεί)

ΖΩΗ - ΚΥΜΑ

'Ακοίμητο το κύμα στ' άερογιάλι
γοργοκυλά, κτυπά και σπάζει και σβύνει.
'Αλλο άπό τριγύρω του αφίνει,
άλλο πάλι
περνά και ξεψυχάει μαλακά
κι' αν πέσας κάνεις δέν άγροικά.

Πώς μοιάζει κ' η ζωή μας με το κύμα!
Γοργοκυλά σαν κύμα και εκείνη,
και τελειώνει στην άντη—στο μνήμα.
Μα τί κύμα
σαν το φτωχό το κύμα, όταν σβύνει,
χωρίς σημάδι πίσω του ν' αφήνη!

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ

Εφθασαν έσχάτως:

'Απόσταγμα φυτών δυναμοποιικών και χαμαιμήλου γερμανικού (δίδει ώραίας χρυσιζούσας άνταυγείας εις την κόμην. *Sue de Laitue* αριθ. 8 (λευκαίνει το δέρμα και κρατεί την πουδραν). Κρέμα 'Αρροδίτης αριθ. 35 (εξελείφει και τας παλαιότερας ρικινάδας του προσώπου, και δίδει εις το δέρμα λευκότητα και βελουδίνην όψιν). Διάφορα *Lotions* (άπαράμιλλα δια την καθημε-ρινήν περιποίησιν του προσώπου). Κραγιόν δια τα χείλη και τους όφθαλμούς. 'Ερυθρόν αριθ. 29 (δίδει εις τας παρειάς και τα χείλη χρώμα μαγεστικόν). 'Ερυθρόν αριθ. 31 (παρέχει ώραίότητα χωρίς να φαίνεται). *Montonnieres*, Πεταλοϋδες. Ταινίαι του μετώπου. Ταινίαι προς διαμόρφωσιν της ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίνας κρυσταλλωμέναι, και όλα τα κατά-ληλα προς διατήρησιν και ανανέωσιν της γυναικείας ώραιότητος

εις το ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη όδός, άρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΣ

‘Ο ‘Ιορδάνης.

‘Επί τῇ ἐορτῇ τῶν Θεοφανείων, ἕκαστος ἀναπολεῖ τοὺς ἱεροὺς, ὅσων καὶ γραφικὸς τόπος, ὅπου ἐγένετο ἡ πρώτη μὲν ὡς Θεοῦ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀπαρχὴ δὲ τοῦ θείου αὐτοῦ ἔργου.

‘Ο ‘Ιορδάνης ποταμὸς ἀπέχει τῆς ‘Ιερουσαλήμ ἀποστῆσι 5—6 ὥρας. ‘Η συνήθης ὁδὸς ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρὸς ἀνατολὰς τῆς ἱερᾶς πόλεως κειμένης πύλης τῆς Γεθσημανῆς.

‘Εντεῦθεν, μετὰ ὁδοιοποιρίαν μιᾶς ὥρας, φθάνομεν εἰς τὴν κόμην Βηθανίαν, τὴν πατριδα τοῦ Λαζάρου, τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μάρθας. ‘Εν τῇ κόμῃ ταύτῃ ὑπάρχει ὁ ὀνομαστός τάφος τοῦ Λαζάρου, εἰς ὃν κατέρχεται ὁ προσκυνητὴς διὰ κλίμακος ἐξ 26 βαθμίδων.

‘Εἰς δεκάλεπτον ἀπὸ τοῦ τάφου ἀπόστασιν πρὸς ἀνατολὰς, ὑπάρχει περικαλλὲς μοναστήριον μετὰ ναοῦ κορυφαίου ἐν τῷ ναῷ τούτῳ εὐρίσκειται ὁ πραγματικὸς λίθος, εἰς ὃν συνήτησαν τὸν ‘Ιησοῦν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου.

Μετὰ πορείαν ὀλίγων λεπτῶν, φθάνομεν εἰς τὴν φάραγγα, ἐν τῇ βῆθει τῆς ὁποίας ὑπάρχει βρύσις, καλουμένη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν Βρύσις τῶν ‘Αποστόλων. ‘Εντεῦθεν, μετὰ πορείαν 40 λεπτῶν, φθάνομεν πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ μωαβεθαικὸν προσκύνημα Νάπ-ι-Μούσα.

Καταλιπόντες τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ὁδοῦ καὶ ὁδοιοποροῦντες ἐπὶ δύο ὥρας, φθάνομεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ ‘Ιερουσαλήμ εἰς ‘Ιορδάνην ἀγούσης ἐνταῦθα ὑπάρχει κατάλυμα, τὸ λεγόμενον Χάνι, ἐν ᾧ ἀναλαμβάνονται οἱ προσκυνηταί.

Μετὰ πορείαν ὀλίγων λεπτῶν, βλέπομεν πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένην τὴν ἱστορικὴν καὶ εὐφορὸν πεδιάδα τῆς περιωνύμου ‘Ιεριχοῦντος. Πρὸς ἄρκτον τοῦ Χανίου ὑπάρχει ἀπότομος φαράγξ, ἐν ἣ ῥεεῖ ῥυάξ, οὗτινος τὸ κελάρισμα σύα-ρέστωσ ἤχει εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ὁδοιπόρου.

Κατὰ μῆκος τοῦ χειμάρρου ὑπάρχουσιν ὄπαί, χρησιμεύουσαι ὡς κατοικίαι τῶν ἀναχωρητῶν. Παρὰ τὴν φάραγγα ὑπάρχει μονὴ καὶ ἐκκλησία, τιμωμένη ἐπ’ ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου. ‘Αξιὸν σημειώσεως εἶναι ἐνταῦθα τὸ ἀρχαῖον μοναστήριον. ‘Απὸ τοῦ Χοζεβᾶ, ὀδεύοντες κατὰ μῆκος τοῦ χειμάρρου, μετὰ μίαν περίπου ὥραν φθάνομεν εἰς τὴν ‘Ιεριχοῦντα.

‘Εκεῖ, ἐκτός τινων καλῶν ξενοδοχείων, ὑπάρχει καὶ μοναστήριον μετὰ ὡραίας ἐκκλησίας, τιμωμένης ἐπ’ ὀνόματι τοῦ προσφῆτου ‘Ελισσαίου. ‘Εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμᾶς τῆς ‘Ιεριχοῦντος, εἶναι ἡ δαψιλὴ καὶ διαυγὴς πηγὴ, ἡ καλουμένη ‘Υδατα τοῦ ‘Ελισσαίου, παρὰ τὴν πηγὴν τῶν ὁλοίων κεῖται τὸ Σαραντάριον ὄρος, ὅπου ἀνίδρυσται μονὴ μετ’ ἐκκλησίας περικαλλοῦς.

‘Αγαθὸς ‘Ισραηλίτης, γνωστός καὶ προσφιλὴς τοῖς πᾶσιν, ὁ Δημήτριος Σ. Σωφρονιαδῆς, ἀπεχαιρέτησεν αἰφνῆς τὸν κόσμον τοῦτον σὺν τῷ ἔτει 1916. ‘Ο μακαρίτης, ἰεραρὸς ἔτι, ἐσλήθην εἰς τὸ στάδιον τῆς δημοσιογραφίας, ἐκδοὺς τὸ ἑβδομαδιαῖον σύγγραμμα ‘Γραφικὸν Κόσμον’, προκάτοχον τοῦ εἰτα ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ‘Ι. Δ. Τανταλίδου ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἐκδοθέντος τοιοῦτου.

Τοῦ περιοδικοῦ δ’ ἐκείνου συγγράμματος, φέροντος καὶ εἰκόνας, τὸ μέγιστον μέρος διὰ τῆς γραφίδος αὐτοῦ ἐπλήρου. ‘Εδημοσίευσεν δὲ διὰ τοῦ ‘Γραφικοῦ Κόσμου’ καὶ τινὰς βιογραφίας ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τοῦ τότε χρόνου, οἳ αἱ ἢ τοῦ Χρηστάκη Ζωγράφου καὶ ἄλλων. Τοῦ ‘Γραφικοῦ Κόσμου’ ἀναστειλάντος τὴν ἐκδοσὶν αὐτοῦ, ὁ ἀοιδίμος ἐγένετο πολὺτιμος συνεργάτης τῶν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Δ. Νικολαΐδου ἐκδομένων ἐκάστοτε ἐφημερίδων ‘Θράκις’, ‘Αὔγη’, ‘Κωνσταντινουπόλις’ καὶ τῆς τουρκικῆς ‘Σερβίτ’.

‘Απὸ τινων δὲ ἐτῶν διετελεῖ διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος τῶν ἐφημερίδων ‘Ταχυδρόμου’ καὶ τοῦ γαλογλώσσου ‘Ανατ. Μηνύτορος’. ‘Εν τῇ δημοσιογραφίᾳ περὶ τὰ τριάντονα πέντε ἔτη καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ὄρων, ἐσχέτισθη μετὰ πολλῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τοῦ τραπεζιτικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ κύκλου, τὰς δὲ τοιαύτας σχέσεις αὐτοῦ ἀείποτε μετεχειρίσθη πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ καλοῦ, ὅπερ σκοπὸν τοῦ βίου αὐτοῦ εἶταξεν.

‘Αναδειχθεὶς δὲ πρόεδρος τῆς Φιλοπτώχου ‘Αδελφότητος ‘Αγίου Μηνᾶ’, προσέδωκεν εἰς τὸ Σωματεῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἦτο ἄπλοον ἀδελφάτοσ, νέαν ζωὴν καὶ κατεύθυνσιν. ‘Η ἰδρυσις τοῦ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς κοινότητος Σταυροδρομίου Συσσιτίου τοῦ ‘Αγίου Μηνᾶ’ εἰς τὸν Δημήτριον Σ. Σωφρονιαδῆν ὀφείλεται. Πρὸ ἐτῶν δὲ ἀναδειχθεὶς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας Σταυροδρομίου καὶ πρόεδρος αὐτῆς ἐκλεγείσ, ἀπέδειξε πᾶσαν τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ. Συμπληρώσας δὲ τὴν τεταγμένην περιόδον καὶ ἀποχωρήσας, ἐπανήλθε μετὰ τινὰ ἔτη καὶ διετελεῖ πρόεδρος τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, παρῶδειγμα ἀφοσιώσεως πρὸς ἔργον ἑαυτὸν παρέχων.

‘Αγαθὴν ἔχων τὴν καρδίαν, οὐδέποτε οὐδένα ἐκακολόγη, ἀλλ’ ἀείποτε ἐπήνει. ‘Ητο πρὸς πάντας ἀβρὸς καὶ περιποιητικὸς, καὶ οὐδόλως ἐφείθετο κόπων, ὅπως φανῆ ὠφέλιμος παντὶ ἀπογαθῆντι πρὸς αὐτόν. ‘Ητο ἀληθὴς τύπος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ τῆς πλακῶς τεῦ τῆρον ὀρθῶς δύναται νὰ χαραχθῆ τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον: ‘Ενθεοδὲ κεῖται ἀγαθὸς ‘Ισραηλίτης, ἐν ᾧ ὄλος οὐκ ἦν.

‘Η κηδεῖα τοῦ μεταστάντος, ὅστις ἐτίμησε τὸ ‘Απ’ Ολα’ διὰ τῆς συνεργασίας του, ἐγένετο ἐπιβάλλουσα τὴν Δευτέραν ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, κοιτικῆ δαπάνῃ, τιμῆς ἕνεκα, πρωτοστατοῦντος τοῦ χωρεπισκόπου Πέραν καὶ παρόντων πλείστων ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ ‘Εκκλησίᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ, τοῖς γράμμασι καὶ τῷ

ἔμπορῳ, παρ’ ὧν ἀμέριστον ἀπέλαυε τὴν ἐκτίμησιν. Μετὰ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν, εὐγλωττον μὲν ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησεν ὁ προεξάρχων ἀρχιερεὺς, προσεφώνησε δὲ συγκινητικώτατα καὶ λίαν καταλήλως ἐκ μέρους τῶν δημοσιογράφων ὁ ὑπεύθυνος τῆς ‘Προόδου’ κ. ‘Αριστοδῆμος Θ. Καλωταῖος. ‘Εκ μέρους δὲ τῆς ἐκκλ. ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Συσσιτίου τοῦ ‘Αγίου Μηνᾶ’ κατέθεσε στεφάνους προσφωνήσας καὶ ὁ κ. Στ. Νεόκοσμος, κατὰ τὰ ἐκδοθέντα ψηφίσματα.

‘Ο μεταστὰς ἦτο τετιμημένος δ’ ἀπολλῶν ἀνωτέρων παρασήμων καὶ βαθμῶν. Κατεῖχε τὸν βαθμὸν ρουπέ-οὐλιὰ σινιφ-ο-σανί, καὶ παράσημα: ‘Οσμανιὲ Β’ τάξεως, Μετσητιὲ Γ’ καὶ Δ’ τάξεως, τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Παν. Τάφου, τὸν Χρυσοῦν τοῦ Σωτήρος καὶ τοῦ ‘Αγίου Σάββα Γ’ τάξεως. Στεφάνους κατέθεσαν: ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀοιδίου, τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ ‘Αγίου Μηνᾶ’, αἱ οἰκογένειαι Στ. Σταυροῦ, Στ. Νεοκόσμου, Γ. Τριανταφυλλίδου, Α. Ζωγράφου, Στ. Σκυλίτη, οἱ ἐπίτροποι τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων, οἱ μαθηταὶ τῶν ‘Εκπαιδευτηρίων Μέλα καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐφημερίδων ‘Ταχυδρόμου’ καὶ ‘Μονιτέρ ‘Οριαντάλ’. ‘Ο κ. ‘Αντ. Γεράμδος προσέφερεν εἰς τὸ Συσσίτιον τοῦ ‘Αγίου Μηνᾶ’ γρ. 100, ὁ δὲ κ. Ν. Πιστόφ τὴν πολυτελεῖ νεκροφόρον.

‘Εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀειμνήστου καὶ τὸν ἀγαπητὸν συνεργάτην ἡμῶν κ. Μιχαὴλ Σ. Σωφρονιαδῆν, προσφιλεῖ τοῦ μεταστάντος ἀδελφόν, ἀπευθύνομεν τὰ εἰλικρινέστερα συλλυπητήρια.

‘Η ἐπικήδειος προσφωνήσις τοῦ κ. ‘Αριστοδήμου Θ. Καλωταίου:

‘Ιδοῦ, ἀγαπητέ καὶ πολὺκλαυστε φίλε καὶ συνάδελφε Σωφρονιαδῆ, ἦλθον νὰ σὲ προσφωνήσω, ὅπως πρὸ ἡμερῶν σὲ ὑποσχέθην.

Σοὶ ἡρόχνην διὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων νὰ ζήσης, ἵνα συνεχίσης τὸν ἀγαθοεργόν σου βίον καὶ μοὶ ἀπήνησες:

— Σὺ πάντοτε ὑπῆρξας θανμαστὴς ἀνυπόκριτων προσόντων μαν’ ἐρώτησε ὁμως καὶ τοὺς ἄλλους.

Σὲ διβεββαίωσα, ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι καὶ γνώριμοί σου τὴν αὐτὴν καλὴν περὶ σοῦ ἰδέαν εἶχον. Σὺ ὁμως ἐξηκολούθησες νὰ ἀμφιβάλῃς καί, ἐπειδὴ τὰ αἰσθημάτά σου ὑπέκαιε πάντοτε ἀκόρεστος, ἀλλ’ εὐγενὴς φιλοδοξία, μοὶ προσέθηκες:

— ‘Οταν καμμιά φορὰ πεθάνω, σὺ νὰ πλέξης τὸν ἐπικήδειόν μου.

— Εἶσαι τόσοσ ροδόχρως, σοὶ εἶπον, ὥστε φοβοῦμαι μὴ ἐγὼ προηγηθῶ σοῦ. ‘Αλλ’ ὅπως σὲ βεβαίως, ἐγὼ, ὅστις σὲ ἐγνώρισα καὶ σὲ ἐψυχολόγησα τόσοσ καλά, θὰ εἶπῶ τότε ὅτι σοῦ πρόπει, ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν στωικύλιαν σου.

‘Ιδοῦ λοιπὸν διατί, ἀγαπητέ, ἐγὼ, ἐξ ὅλων τῶν συναδέλφων σου, ἐρχομαι, ὅπως σοὶ προσφέρω τοὺς τελευταίους χαιρετισμούς των, μὲ τὰ χεῖλη ξηρὰ ἐκ τοῦ ἄλγους καὶ τὴν καρδίαν αἰμάσσουσαν.

‘Υπῆρξας παλαιμάχος τῆς δημοσιογραφίας ἐργάτης, συναδέλφος δὲ ἐξόχως πολὺτιμος καὶ προσφιλὴς.

Χαριτολόγος καὶ προσοηγὴς πρὸς πάντας, εἶχες ψύχωσησιν νὰ λέγῃς, ἀλλὰ καὶ νὰ πράττης τὸ καλόν. ‘Εξεμεταλλέυσου τὰς πολλὰς καὶ καλας γνωριμίας σου, ἵνα γίνης χρήσιμος εἰς ἄλλους.

‘Υπῆρξεν ἐποχὴ, καθ’ ἣν ἠδύνασο πολλὰ παρὰ τοῖς Πατριαρχείοις. ‘Ητο ἡ ἐποχὴ τῆς μεγαλειότητος ἐντάσεως τῆς ἀγαθοεργίας σου.

Γνωρίζω πόσους εὐεργέτησας, πόσους ἀπῆλλαξας τῆς δυστυχίας διὰ τῶν συστάσεών σου, πόσους νέους ἀποκατάστησας εἰς ζήλευτὰς τῶρα θέσις.

‘Η δρᾶσίς σου ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη εἰς τὴν κοινότητα Σταυροδρομίου ὑπῆρξεν ἐξ ἴσου εὐεργετικὴ. Οἱ συνεργάται σου γνωρίζουν πόσα ὀφείλεις ἡ κοινότης Σταυροδρομίου εἰς σὲ. ‘Οταν σὺ εὐρίσκεσο ἐπὶ κεφαλῆς τῶν εἰσπραξέων, ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἐξησφαλισμένη.

‘Ολην σου τὴν εὐγλωττίαν, μὲ τὰς ἰδιαζούσας εἰς σὲ τρυφερὰς φράσεις, τὴν ἐξῆντις πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ σου καὶ ἐπιτύχωνες. Δι’ αὐτὸ ἦσο καὶ ὁ ποθητὸς συναδέλφος καὶ πρόεδρος τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν καὶ προεδρῶν.

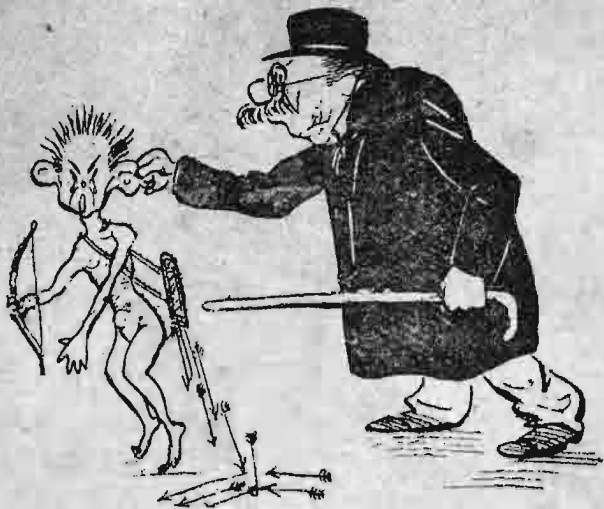
‘Αλλὰ τὸ προσφιλοτέρων τέκνον τῆς ἀγαθοεργοῦ ψυχῆς σου ἦτο τὸ Συσσίτιον τοῦ ‘Αγίου Μηνᾶ, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξας ὁ δημιουργὸς καὶ προστάτης. ‘Εργαζομενος ἀπείρους γραμμας ἐν τῷ τύτῳ, ἐστρεβες, ὠμιλήσεις, ἐπισεις τοὺς δυναμένους καὶ ἡξιώθησ, ἐπὶ τελουε, νὰ ἰδῆς ἄνω τῶν 150 πτωχὰ παιδιὰ νὰ χορταίνωσιν, εὐλογούντα τὸ ὄνομα πρωτίτως τὸ ἰδικόν σου.

‘Εξετίλσεσ λοιπον τὸ ἀνθρώπινον καθήκον καὶ ἀποθνήσκεις τὸν καλλίτερον θάνατον, μὲ τὸ μειδίημα εἰς τὰ χεῖλη, τὸ ὡραῖον ἐκείνο μειδίημα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀπέλιπε τῶν χεῖλέων σου καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ ἀπικόνισις τῆς ψυχῆς σου.

Καιμοῦ ἐν εἰρήνῃ, πολὺκλαυστε Σωφρονιαδῆ. ‘Ο,τι ἔκαμες, θὰ σὲ ἀφήσῃ ἀλησμόνητον.

Ο χρυσός και ο έρωας.

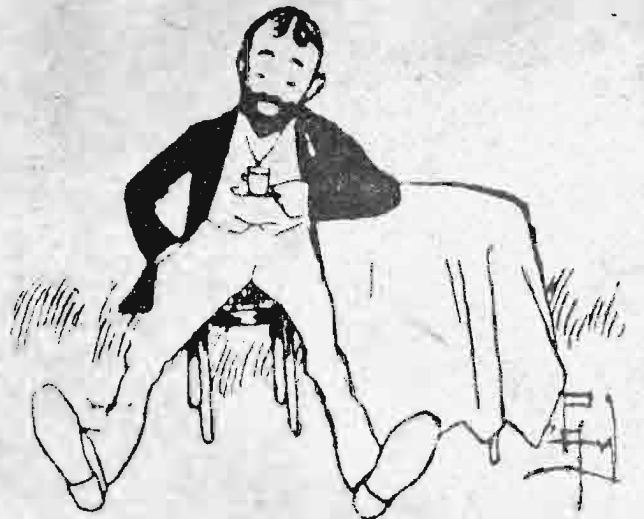
— Βρέ, τσακπίνι, παληόπαιδο, θά σου σπάσω τὰ πλευρά. Δέν κατάλαβες, ότι δέν περνά πειά ή μογοιά σου μπρός σέ μένα;

Ο φόβος του.

— Μή φοβείσαι, τέκνον μου. "Αν έχασες τήν γυναϊκά σου, θά τήν συναντήσης εις τούς ούρανούς.
— "Ίσια-Ίσια γι' αυτό κ' εγώ κλαίω.

Σκέψις.

— "Η γυναϊκα του φίλου είναι πάντοτε άγγελος, αλλά γίνεται διάβολος, αν κατά λειθος, γίνη γυναϊκα δική σου.

ΕΙΚΘΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΩΜΟΥ

Ανάβαινε σιγά-σιγά τόν άνήφορο. Κρατούσε μίαν άπλή ράβδο στα τρεμάμενα δάκτυλά του και ζητούσε να στηρίξη σ' αυτήν τὰ ισχιά και κοικκαλιάρικα μέλη του. Ήταν ύψηλός, δλοϊσιος και λιγνός, μά τόσο λιγνός, πευ αυτός και ή ράβδος του άποτελοϋσαν δυό γραμμές παράλληλες. Φορούσε ράσο, γιατί ήταν παπάς, μά ράσο, π υ πορουσίαζε όλας τὰς άνηρωσεις τών άτμοσφαιρικών μεταβολών τόσο μοναχο. Ήταν όμως καθαρίω και δέν είχε κάνένα σχίσιμο. Ήταν έμβλωμένο με προσοχή, με έπιτηδειότητα. Τό δε ξεθωρο καλυμμαχι του, μ' ένα χρώμα αφάνταστο και ακαθόριστο, έδινε στο σκελετωμένο πρόσωπό του ένα τέτοιο τύπο, που έφαινετο ο παπάς αυτός, ώσαν να ήλθε από ένα ταξίδι, που διήρκεσε δυό χιλιάδες χρόνια και έπέρασε τήν ζωή τών κατακομβών.

Κάποιος εκεί παρατυχών, άνεγνώρισε τόν παπα και σε μιά στραφή, που έκαμε, γιά να μη τόν διη και τόν άναγνωρίση αυτός, άφηκε στο χέρι του ένα χαρτονόμισμα και άπεμακρόνυθηκε απ' εκεί, κάμνων εις έμε σημείον να τόν άκολουθήσω.

Και όμως, κ' αν ήθελεν άκόμη να δμλήση τόν παπα, πάλιν αυτός δέν θα τόν άνεγνώριζεν. Ήτο σαν άφρονημένος' λες και ζούσε σ' έναν άλλο κόσμο. Τι ξέρεις, τί σκιές και τί πράγματα και τί σκηές να περνούσαν εμπρός από τὰ μισοσβυσμένα μάτια του και του εμπόδιζαν ν' αντιληφθή ποιός ήτο εκεί εμπρός του! τί σκέψεις και ιδέας μέσα από τήν μνήμη του, όταν έβλεπεν όλους άνάλητους στήν δυστυχία του, μίαν από τής πειό ζωηρές δυστυχίες!

Και έξηκολούθει τόν δρόμον του, χωρίς να προσέχη καλά-καλά τó χέρι εκείνο, που τόν έλεούσε ή τήν μορφήν εκείνην τήν μυκτηριστικήν γιά τήν δυστυχία του.

Αποτελοϋσε ένα περίσργον σύνολον αντιθέσεων ο παπάς αυτός.

Διακόνευσ και όμως διατηρούσε μίαν άξιοπρέπειαν έπιβλητικήν.

Τό προτεταμένο χέρι του ώμοίοζε μάλλον ώσαν να εύλογεϋσε.

Ακολουθήσα τόν γνώριμο αυτόν του παπα—τόσο τó θέαμα εκείνο με είχε αφανίσει—εφθάσαμε στο επάνω μέρος του άνηφόρου και πήραμε τόν Μεγάλο Δρόμο. Η κίνησις, τó πλήθος, ή βοή ήταν ζωηρά. Ξαφνικά, ανάμεσα στα τράμ, στ' άμάξια, στο πλήθος, από ένα παράπλευρο δρόμο, παρουσιάσθηεν ένα παιδάκι ώς δέκα χρονών. Είχε στον ώμον μιά μικρή πήρα, προχωρούσε με βήμα στρατιωτικό και έψαλλε άρκετά εύκριώς κάποιον πατριωτικό ζσμα, που έμοθε στο σχολείο του.

Είχε τόσην αυτοπεποίθησι στον έαυτόν του και τόσον άφοβα διάβαινε από τó μέσον τόσοσ πληθους, ώστε πολλών, όλων σχεδόν τών διαβατών, που περνούσαν τώρα απ' εκεί, προσείλκυσε τήν ματιά, τήν προσοχή και τόν θαυμασμό. Ο μικρός

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Αμφιθέατρον — Ποίος δέν ένθυμείται τούς «Αησιάς», τó θαυμάσιον έργον του δαιμονίου Γερμανού ποιητού Σίλλερ; ποιός δέν ήσθάνθη ρίγη συγκινήσεως και φρίκης, όταν παρηκολούθησε τó έργον τούτο, τó όποιον τόσοι θίασοι μάς έδίδαξαν ένταϋθα; ποιός έμπορεί να μάς χαρίση τήν άπόλαυσιν αυτήν; Ποίος άλλος, παρά μόνον ή διεύθυσις του Σινεμά Αμφι. Όπόσην δε πρέπει να όφείλη χάριν τó δημοσίον, διότι ύστερα από τόσα έτη μάς προσέφερε τήν εύκαιρίαν, όπως άπολαύσωμεν τούς «Αησιάς» με τούς καλλιτέρους και έξοχωτέρους ήθοποιούς τής Ευρώπης; Θα προβάλονται μέχρι τής έσπέρας τής Κυριακής.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ εν Γαλατᾷ, Όμὲρ Ἀμπετ χάν, 14-15, αγοράζει και πωλεῖ εις τὰς τρεχούσας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὅλα τὰ εἶδη τῶν χρεωγράφων, εξαργυρώνει τοκομερίδια λήξαντα και ἐξελέγει ὅλας τὰς κληρώσεις τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν. Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εύγευστότερα ρακιά, ὡς και τó περιώνυμον ήδύποτον: «Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου» εις τὰς άποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ εν Γαλατᾷ, Θεομυνησίλερ, 88-90. Τηλέφ. 1106.

αυτός ήτο ο ένδοξος και τίμιος στρατιώτης του μέλλοντος. Η κίνησις όλοένα εξακολουθοϋσε. Τόσον όμως ήμουν άπεροσφημένος από τó θέαμα του μικρού, ώστε δέν έβλεπα άλλο από εκεί τίποτε και δέν άκουα τó παραμικρό από τήν δήγησι, που εξακολουθητικά μου έκανε ο γνωστός του παπα γι' αυτόν. Τό στρατιωτικό ύφος του μικρού εκείνου παιδιού μ' έκανε να ξεχάσω και παπα και κάθε άλλη σκέψη μου. Όλο αυτόν παρατηρούσα, μά ήλθε στιγμή, που τόν έχασα πειά όριστικά από τήν ματιά μου. Τόσον ή άπόστασις, όσον και τó πλήθος και ή άμαξες τόν έκαμαν να εξαφανισθῆ.

Κάποια άμαξα ζητούσε και' εκείνην τήν στιγμήν να διοβῆ ανάμεσα από τó πλήθος. Χωρίς να θελω, ή ματιά μου έπεσε σ' αυτήν. Μέσα από τó βάθος της πρόβαλεν ένας όλοστρόγγυλος, σκεπασμένος με μαύρο φόρεμα. Ήσαν ή κοιλιά κάποιου κληρικού ξαπλωμένου. Εκεί όλοστρόγγυρα σ' αυτήν έφθανεν ή άκρα μιάς μεγαλοπρεπούς γενειάδος.

Τόσον ώμοίοζεν έτσι σπαρμένη ή γενειάδα του όλοστρόγγυρα στον όγκον εκείνον με τó όρος Χεβρών τής Γραφής!

Η μορφή του ή άνθηρά, εκ διαμέτρου αντίθετος προς τήν μορφήν του παπα, του άλλου, παρουσίαζε κληρικόν, που άσκούσε πιστά τὰ παραγγέλματα του Πηδαλίου.

Σάν άστραπή πέρασε τó άμάξι και εξαφανίσθηκε από τήν ματιά μας ή σεβασμία μορφή του παπα. Εκεί σιμά ηῦρα και πάλιν τόν συνοδόν μου. Η ματιά μας διεσταυρώθηκε και ή σκέψις μας συνταυτίσθηκε.

— Στενυτός, σαν ο μόσχος του Ευαγγελίου, είπες. Δέν απήντησα' τόσον ή μορφή μου φαίνεται να προόδιδα τήν σκέψην μου, ώστε δέν μου έδωκε καιρό να πώ τίποτε και πρόσθεσε:

— ΕΙδές;
— Ναι, είπα' μά ποιό διαφορά μεταξυ του παπα, που είδαμε στον άνήφορο, και αυτού, που ήτο ξαπλωμένος μέσα στην άμαξα!

— Στο φαινόμενο κέμμιιά, μου είπες, γιά εκείνον, που γνωρίζεις και τούς δυό. Ο ένας είναι διακονιάρης του έθνικου βαλαντίου και ο άλλος διακονιάρης του έθνικου ταμείου.

Και τó σαρκαστικό χαμόγελο, που ζωγραφίστηκε επάνω στα χείλη του, δέν ήτο πλαστό, αλλά πολυ φυσικό.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΞΑΝΘΟΣ

Τὰ παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ συνιστώνται υπό τών καλλιτέρων ιατρών ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' αναρρωνύοντα, αδυνάτους και ανααιμικούς. Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασή, αριθμ. 52

Τύποις Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου και Σακ.